

Warszawa, dnia 5 maja 2020 r.

Poz. 805

OBWIESZCZENIE
MARSZAŁKA SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 8 kwietnia 2020 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o radiofonii i telewizji

1. Na podstawie art. 16 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1461) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2019 r. poz. 361), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:

- 1) ustawą z dnia 15 marca 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 643),
- 2) ustawą z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1655 oraz z 2020 r. poz. 288),
- 3) ustawą z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. poz. 1495 oraz z 2020 r. poz. 568),
- 4) ustawą z dnia 9 stycznia 2020 r. o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o opłatach abonamentowych (Dz. U. poz. 383)

oraz zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem 7 kwietnia 2020 r.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia tekst jednolity ustawy nie obejmuje:

- 1) odnośnika nr 1 oraz art. 14 ustawy z dnia 15 marca 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 643), które stanowią:

„¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw:

- 1) dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usługi łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) (Dz. Urz. WE L 108 z 24.04.2002, str. 21 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 29, str. 337, Dz. Urz. UE L 337 z 18.12.2009, str. 37 i Dz. Urz. UE L 241 z 10.09.2013, str. 8);
- 2) dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz. Urz. WE L 108 z 24.04.2002, str. 33 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 29, str. 349, Dz. Urz. UE L 171 z 29.06.2007, str. 32, Dz. Urz. UE L 167 z 29.06.2009, str. 12, Dz. Urz. UE L 337 z 18.12.2009, str. 37, Dz. Urz. UE L 94 z 08.04.2011, str. 35 i Dz. Urz. UE L 241 z 10.09.2013, str. 8);
- 3) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/53/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących udostępniania na rynku urządzeń radiowych i uchylającej dyrektywę 1999/5/WE (Dz. Urz. UE L 153 z 22.05.2014, str. 62 i Dz. Urz. UE L 212 z 22.08.2018, str. 1).”

„Art. 14. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.”;

- 2) art. 36 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1655 oraz z 2020 r. poz. 288), który stanowi:

„Art. 36. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 marca 2021 r., z wyjątkiem art. 1 pkt 9, 10, 12, 13, 17–27, art. 15, art. 28 i art. 35, które wchodzi w życie z dniem 1 marca 2020 r.”;

- 3) art. 74 i art. 86 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. poz. 1495 oraz z 2020 r. poz. 568), które stanowią:

„Art. 74. Do postępowań w sprawie udzielenia koncesji, o których mowa w art. 37 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 11, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.”

„Art. 86. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2020 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 67, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą od dnia 27 lipca 2019 r.;
 - 2) art. 19 pkt 2 i 3 oraz art. 57, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;
 - 3) art. 2 pkt 2 i 18–21, które wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia;
 - 4) art. 62 pkt 1, 4 i 5, które wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia;
 - 5) art. 1 pkt 1–3, art. 55 oraz art. 70, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2021 r.
 - 6) art. 33 pkt 2 i 4, które wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2020 r.;
 - 7) art. 62 pkt 6 lit. a tiret trzecie, lit. b i e i pkt 7 oraz art. 73 ust. 1–8, które wchodzi w życie z dniem 1 października 2020 r.;
 - 8) art. 14:
 - a) pkt 1:
 - lit. a i lit. b w zakresie uchylonego art. 4ba ust. 6,
 - lit. c w zakresie dodanego art. 4ba ust. 9,
 - b) pkt 4:
 - lit. a i lit. b w zakresie uchylonego art. 43d ust. 2,
 - lit. c w zakresie dodanego art. 43d ust. 6,
 - c) pkt 5,
 - d) pkt 6 w zakresie dodanego art. 43f ust. 1–3 i 5
 - które wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2021 r.;
 - 9) art. 63 pkt 1 lit. b i pkt 2 oraz art. 68, które wchodzi w życie z dniem wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej bez zawarcia umowy, o której mowa w art. 50 ust. 2 zdanie drugie Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. poz. 864).”;
- 4) art. 3 i art. 4 ustawy z dnia 9 stycznia 2020 r. o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o opłatach abonamentowych (Dz. U. poz. 383), które stanowią:

„Art. 3. 1. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji w projektach kart powinności, o których mowa w art. 21a ust. 6 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2019 r. poz. 361, 643, 1495 i 1655), na lata 2020–2024 uwzględniają w każdym roku objętym tą kartą wysokość przychodów ze środków publicznych na poziomie nie niższym niż suma prognozowanych wpływów z opłat abonamentowych na rok 2020 oraz rekompensaty określonej w art. 11b ustawy zmienianej w art. 2.

2. Zawarcie porozumień, o których mowa w art. 21a ust. 10 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, dotyczących kart powinności na lata 2020–2024 z uwzględnieniem przepisu ust. 1 nastąpi do dnia 15 maja 2020 r.

3. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji, nie później niż do dnia 15 kwietnia 2020 r., opracowują i przekazują Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji projekty zmienionych planów programowo-finansowych na rok 2020, uwzględniające wartość nominalną skarbowych papierów wartościowych ustaloną dla poszczególnych jednostek publicznej radiofonii i telewizji w uchwale, o której mowa w art. 11b ust. 4 ustawy zmienianej w art. 2, i prognozowane w związku z tym przychody.

4. Do zmiany planów programowo-finansowych na rok 2020 nie ma zastosowania art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o opłatach abonamentowych (Dz. U. poz. 1717) w zakresie limitu wysokości przychodów ze środków określonych w art. 31 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.”.

Marszałek Sejmu: *E. Witek*

Załącznik do obwieszczenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej
Polskiej z dnia 8 kwietnia 2020 r. (poz. 805)

USTAWA

z dnia 29 grudnia 1992 r.

o radiofonii i telewizji

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Zadaniem radiofonii i telewizji jest:

- 1) dostarczanie informacji;
- 2) udostępnianie dóbr kultury i sztuki;
- 3) ułatwianie korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki;
- 3a) upowszechnianie edukacji obywatelskiej;
- 4) dostarczanie rozrywki;
- 5) popieranie krajowej twórczości audiowizualnej.

1a. Zadania radiofonii i telewizji, o których mowa w ust. 1, są realizowane przez dostarczanie usług medialnych.

2. Odbiór krajowych i zagranicznych programów oraz audiowizualnych usług medialnych na żądanie przeznaczonych przez dostawców usług medialnych do powszechnego odbioru jest wolny, z zachowaniem warunków określonych przepisami prawa.

Art. 1a. 1. Ustawę stosuje się do dostawców usług medialnych ustanowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Dostawcę usługi medialnej uważa się za ustanowionego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli spełnia on co najmniej jeden z warunków:

- 1) ma swoją siedzibę w Rzeczypospolitej Polskiej oraz:
 - a) decyzje redakcyjne dotyczące usługi medialnej są podejmowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub
 - b) istotna część osób zatrudnionych na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej przy świadczeniu usługi medialnej działa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a decyzje redakcyjne dotyczące usługi medialnej są podejmowane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, lub
 - c) istotna część osób zatrudnionych na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej przy świadczeniu usługi medialnej działa zarówno na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak i w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej;
- 2) decyzje redakcyjne dotyczące usługi medialnej są podejmowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz istotna część osób zatrudnionych na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej przy świadczeniu usługi medialnej działa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a dostawca usługi medialnej ma swoją siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej;
- 3) rozpoczął świadczenie usługi medialnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub na podstawie prawa Rzeczypospolitej Polskiej i utrzymuje stabilne i efektywne związki gospodarcze z Rzeczpospolitą Polską, chyba że:
 - a) zarówno siedziba dostawcy usługi medialnej znajduje się w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, jak i decyzje redakcyjne dotyczące usługi medialnej są podejmowane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub
 - b) istotna część osób zatrudnionych na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej przy świadczeniu usługi medialnej działa w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, w którym dostawca usługi medialnej ma swoją siedzibę, lub decyzje redakcyjne dotyczące usługi medialnej są podejmowane na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

3. Za ustanowionego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uważa się także dostawcę usługi medialnej, jeżeli istotna część osób zatrudnionych na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej przy świadczeniu usługi medialnej działa na jej terytorium oraz dostawca ten:

- 1) ma swoją siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a decyzje redakcyjne dotyczące usługi medialnej są podejmowane w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, albo
- 2) ma swoją siedzibę w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, a decyzje redakcyjne dotyczące usługi medialnej są podejmowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Ustawę stosuje się także do dostawcy usługi medialnej, który:

- 1) korzysta ze stacji dosyłowej do satelity zlokalizowanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo
- 2) nie korzysta z tej stacji, ale korzysta z łącza satelitarnego należącego do Rzeczypospolitej Polskiej

– mimo że nie odpowiada on warunkom określonym w ust. 2 i 3 i nie został uznany za dostawcę usługi medialnej ustanowionego w państwie członkowskim Unii Europejskiej na podstawie przepisów prawa tego państwa odpowiadających warunkom określonym w ust. 2 i 3.

Art. 2. 1. Prawo rozpowszechniania programów radiowych i telewizyjnych przysługuje jednostkom publicznej radiofonii i telewizji oraz osobom fizycznym, osobom prawnym i osobowym spółkom handlowym, które uzyskały koncesję na taką działalność, albo – w przypadku programów telewizyjnych rozpowszechnianych wyłącznie w systemach teleinformatycznych – wpis do rejestru takich programów.

2. Ustawy nie stosuje się do:

- 1) programu rozpowszechnianego lub rozprowadzanego wyłącznie w obrębie jednego budynku;
- 2) programu rozpowszechnianego lub rozprowadzanego w systemie, w którym urządzenia nadawcze i odbiorcze należą do tej samej osoby, prowadzącej działalność gospodarczą lub inną zarejestrowaną działalność publiczną, a treść programu ogranicza się do spraw związanych z tą działalnością i jest adresowana do pracowników lub innego określonego kręgu osób związanych z nadawcą;
- 3) programu rozprowadzanego w sieci kablowej, jeżeli liczba indywidualnych odbiorców nie przekracza 250;
- 4) programów radiowych rozpowszechnianych wyłącznie w systemach teleinformatycznych oraz audialnych usług na żądanie;
- 5) korespondencji prowadzonej z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej;
- 6) elektronicznych wersji dzienników i czasopism oraz prasy udostępnianej w systemie teleinformatycznym pod warunkiem że nie składają się w przeważającej części z audycji audiowizualnych;
- 7) gier losowych i zakładów wzajemnych, chyba że są częścią audycji usługi medialnej.

Art. 3. Do rozpowszechniania programów radiowych i telewizyjnych stosuje się przepisy prawa prasowego, o ile ustawa nie stanowi inaczej.

Art. 3a. 1. Dostawcy usług medialnych, mając na uwadze realizację obowiązków określonych w ustawie, w szczególności w art. 14a, art. 16b ust. 3a, art. 18a, art. 47e i art. 47g, mogą tworzyć i przystępować do kodeksów dobrych praktyk w rozumieniu ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2070).

2. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, działając w zakresie audiowizualnych usług medialnych na żądanie, we współpracy z ministrem właściwym do spraw informatyzacji inicjuje, wspiera i promuje powstawanie kodeksów dobrych praktyk, o których mowa w ust. 1.

Art. 4. W rozumieniu ustawy:

- 1) usługą medialną jest usługa w postaci programu albo audiowizualnej usługi medialnej na żądanie, za którą odpowiedzialność redakcyjną ponosi jej dostawca i której podstawowym celem jest dostarczanie poprzez sieci telekomunikacyjne ogółowi odbiorców audycji, w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych; usługą medialną jest także przekaz handlowy;
- 2) audycją jest ciąg ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego (audycja audiowizualna) albo ciąg dźwięków (audycja radiowa), stanowiący, ze względu na treść, formę, przeznaczenie lub autorstwo, odrębną całość w stworzonym przez dostawcę usługi medialnej programie lub katalogu audycji publicznie udostępnianych w ramach audiowizualnej usługi medialnej na żądanie, zwanym dalej „katalogiem”;

- 3) odpowiedzialnością redakcyjną jest sprawowanie faktycznej kontroli nad wyborem audycji i sposobem ich zestawienia w programie lub w katalogu; nie uchybia to zasadom odpowiedzialności prawnej za treść audycji lub świadczenie usługi;
- 4) dostawcą usługi medialnej jest osoba fizyczna, osoba prawna lub osobowa spółka handlowa ponosząca odpowiedzialność redakcyjną za wybór treści usługi medialnej i decydująca o sposobie zestawienia tej treści, będąca nadawcą lub podmiotem dostarczającym audiowizualną usługę medialną na żądanie;
- 5) nadawcą jest osoba fizyczna, osoba prawna lub osobowa spółka handlowa, która tworzy i zestawia program oraz rozpowszechnia go lub przekazuje innym osobom w celu rozpowszechniania;
- 6) programem jest uporządkowany zestaw audycji, przekazów handlowych lub innych przekazów, rozpowszechniany w całości, w sposób umożliwiający jednoczesny odbiór przez odbiorców w ustalonym przez nadawcę układzie;
- 6a) audiowizualną usługą medialną na żądanie jest usługa medialna świadczona w ramach prowadzonej w tym zakresie działalności gospodarczej, polegająca na publicznym udostępnianiu audycji audiowizualnych na podstawie katalogu ustalonego przez podmiot dostarczający usługę;
- 7) rozpowszechnianiem jest emisja programu drogą bezprzewodową lub przewodową do odbioru przez odbiorców;
- 8) rozprowadzaniem jest przejmowanie rozpowszechnionego programu w całości i bez zmian oraz równoczesne, wtórne jego rozpowszechnianie;
- 8a) publicznym udostępnianiem audiowizualnej usługi medialnej na żądanie jest jej świadczenie w sposób umożliwiający ogółowi użytkowników, w wybranym przez nich momencie i na ich życzenie, odbiór wybranej przez nich audycji z katalogu udostępnionego w ramach takiej usługi;
- 9) dostarczaniem usługi medialnej jest rozpowszechnianie programu albo publiczne udostępnianie audiowizualnej usługi medialnej na żądanie;
- 10) nadawcą społecznym jest nadawca:
 - a) którego program upowszechnia działalność wychowawczą i edukacyjną, działalność charytatywną, respektuje chrześcijański system wartości, za podstawę przyjmując uniwersalne zasady etyki, oraz zmierza do ugruntowania tożsamości narodowej,
 - b) w którego programie nie są rozpowszechniane audycje ani inne przekazy, o których mowa w art. 18 ust. 5,
 - c) który nie nadaje przekazów handlowych,
 - d) który nie pobiera opłat z tytułu rozpowszechniania, rozprowadzania lub odbierania jego programu;
- 11) osobą zagraniczną jest osoba zagraniczna w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1079, 1214, 1495 i 1655);
- 12) zespołem twórczym jest zespół osób tworzących audycje, do którego zalicza się w szczególności: reżysera, autora scenariusza, scenografa, operatora, odtwórców głównych ról i kompozytora;
- 13) programem wyspecjalizowanym jest program, w którym nie mniej niż 70% czasu nadawania programu w ciągu miesiąca, w godzinach 6–23, stanowią audycje i inne przekazy realizujące przyjętą specjalizację programu;
- 14) audycją wytworzoną pierwotnie w języku polskim jest audycja spełniająca wymogi audycji europejskiej w rozumieniu niniejszej ustawy i powstała na podstawie scenariusza wytworzonego pierwotnie w języku polskim, której pierwotna rejestracja została dokonana w języku polskim;
- 15) audycją dla dzieci jest audycja, która ze względu na czas nadania i treść jest skierowana głównie do dzieci;
- 16) przekazem handlowym jest każdy przekaz, w tym obrazy z dźwiękiem lub bez dźwięku albo tylko dźwięki, mający służyć bezpośrednio lub pośrednio promocji towarów, usług lub renomy podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą lub zawodową, towarzyszący audycji lub włączony do niej, w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie, albo w celach autopromocji, w szczególności reklama, sponsorowanie, telesprzedaż i lokowanie produktu;
- 17) reklamą jest przekaz handlowy, pochodzący od podmiotu publicznego lub prywatnego, w związku z jego działalnością gospodarczą lub zawodową, zmierzający do promocji sprzedaży lub odpłatnego korzystania z towarów lub usług; reklamą jest także autopromocja;
- 18) sponsorowaniem jest każdy wkład w finansowanie usługi medialnej lub audycji, przez podmiot, który nie dostarcza usług medialnych i nie produkuje audycji, w celu promocji jego nazwy, firmy, renomy, działalności, towaru lub usługi, znaku towarowego lub innego oznaczenia indywidualizującego;

- 19) telesprzedażą jest przekaz handlowy zawierający bezpośrednią ofertę sprzedaży towarów lub odpłatnego świadczenia usług;
- 20) ukrytym przekazem handlowym jest przedstawianie w audycjach towarów, usług, nazwy, firmy, znaku towarowego lub działalności przedsiębiorcy będącego producentem towaru lub świadczącego usługi, jeżeli zamiarem dostawcy usługi medialnej, w szczególności związanym z wynagrodzeniem lub uzyskaniem innej korzyści, jest osiągnięcie skutku reklamowego oraz możliwe jest wprowadzenie publiczności w błąd co do charakteru przekazu;
- 21) lokowaniem produktu jest przekaz handlowy polegający na przedstawieniu lub nawiązywaniu do towaru, usługi lub ich znaku towarowego w taki sposób, że stanowią one element samej audycji w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie, a także w postaci nieodpłatnego udostępnienia towaru lub usługi;
- 22) lokowaniem tematu jest przekaz handlowy polegający na nawiązywaniu do towaru, usługi lub ich znaku towarowego w scenariuszu lub liście dialogowej audycji w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie;
- 23) autopromocją jest każdy przekaz pochodzący od dostawcy usługi medialnej mający służyć bezpośrednio lub pośrednio promocji jego audycji, towarów lub usług;
- 24) przekazem tekstowym jest zbiór tekstów i nieruchomych obrazów, rozpowszechnianych za pomocą sygnału telewizyjnego lub radiowego równocześnie z programem;
- 25) producentem jest osoba fizyczna lub osoba prawna, lub jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 33¹ § 1 Kodeksu cywilnego, która podejmuje inicjatywę, faktycznie organizuje i ponosi odpowiedzialność za kreatywny, organizacyjny i finansowy proces produkcji utworu audiowizualnego;
- 26) producentem niezależnym wobec danego nadawcy jest producent niepozostający w stosunku pracy z danym nadawcą, niebędący sam nadawcą i nieposiadający udziałów w organizacji nadawcy oraz w którym nadawca ani żaden podmiot od niego zależny bądź należący do tej samej grupy kapitałowej nie posiada żadnych udziałów, a w zarządach nie zasiadają żadne osoby pozostające w stosunku pracy z danym nadawcą lub będące nadawcami;
- 27) przedsiębiorcą jest przedsiębiorca w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292 i 1495 oraz z 2020 r. poz. 424);
- 28) udogodnieniem dla osób niepełnosprawnych jest element dźwiękowy lub graficzny zawarty w audycji lub rozpowszechniany równocześnie z nią, którego celem jest zapewnienie osobom niepełnosprawnym z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osobom niepełnosprawnym z powodu dysfunkcji narządu słuchu możliwości zapoznania się z audycją w szczególności w formie napisów dla niesłyszących lub audiodeskrypcji, a także tłumaczenia na język migowy;
- 29) systemem teleinformatycznym jest system teleinformatyczny w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344);
- 30) siecią telekomunikacyjną jest sieć telekomunikacyjna w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2019 r. poz. 2460 oraz z 2020 r. poz. 374).

Rozdział 2

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji

Art. 5. Tworzy się Krajową Radę Radiofonii i Telewizji, zwaną dalej „Krajową Radą”, jako organ państwowy właściwy w sprawach radiofonii i telewizji.

Art. 6. 1. Krajowa Rada stoi na straży wolności słowa w radiu i telewizji, samodzielności dostawców usług medialnych i interesów odbiorców oraz zapewnia otwarty i pluralistyczny charakter radiofonii i telewizji.

2. Do zadań Krajowej Rady należy w szczególności:

- 1) projektowanie w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów kierunków polityki państwa w dziedzinie radiofonii i telewizji;
- 2) określanie, w granicach upoważnień ustawowych, warunków prowadzenia działalności przez dostawców usług medialnych;
- 3) podejmowanie, w zakresie przewidzianym ustawą, rozstrzygnięć w sprawach koncesji na rozpowszechnianie programów, wpisu do rejestru programów, zwanego dalej „rejestrem”, oraz prowadzenie tego rejestru;
- 3a) uznawanie za nadawcę społecznego lub odbieranie tego przymiotu, na warunkach określonych ustawą;
- 4) sprawowanie w granicach określonych ustawą kontroli działalności dostawców usług medialnych;
- 5) organizowanie badań treści i odbioru usług medialnych;

- 5a) prowadzenie monitoringu rynku audiowizualnych usług medialnych na żądanie w celu ustalenia kręgu podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie oraz oceny wykonania obowiązków wynikających z ustawy przez te podmioty;
- 6) ustalanie wysokości opłat za udzielenie koncesji oraz wpis do rejestru;
- 6a) ustalanie, na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1801 oraz z 2020 r. poz. 383), wysokości opłat abonamentowych;
- 7) opiniowanie projektów aktów prawnych oraz umów międzynarodowych dotyczących radiofonii i telewizji lub audiowizualnych usług medialnych na żądanie;
- 7a) (utracił moc)¹⁾
- 8) inicjowanie postępu naukowo-technicznego i kształcenia kadr w dziedzinie radiofonii i telewizji;
- 9) organizowanie i inicjowanie współpracy z zagranicą w dziedzinie radiofonii i telewizji, w tym współpracy z organami regulacyjnymi państw członkowskich Unii Europejskiej, właściwymi w sprawach usług medialnych;
- 10) współpraca z właściwymi organizacjami i instytucjami w zakresie ochrony praw autorskich, praw wykonawców, praw producentów oraz dostawców usług medialnych;
- 11) (uchylony)
- 12) inicjowanie i wspieranie samoregulacji i współregulacji w zakresie dostarczania usług medialnych;
- 13) upowszechnianie umiejętności świadomego korzystania z mediów (edukacji medialnej) oraz współpraca z innymi organami państwowymi, organizacjami pozarządowymi i innymi instytucjami w zakresie edukacji medialnej.

Art. 7. 1. W skład Krajowej Rady wchodzi pięciu członków powoływanych: 2 przez Sejm, 1 przez Senat i 2 przez Prezydenta, spośród osób wyróżniających się wiedzą i doświadczeniem w zakresie środków społecznego przekazu.

2. (utracił moc)¹⁾

2a. (uchylony)

2b. Przewodniczącego Krajowej Rady wybierają ze swojego grona i odwołują członkowie Krajowej Rady.

3. Krajowa Rada wybiera ze swego grona, na wniosek Przewodniczącego, zastępcę Przewodniczącego Krajowej Rady.

4. Kadencja członków Krajowej Rady trwa 6 lat, licząc od dnia powołania ostatniego członka. Członkowie Krajowej Rady pełnią swe funkcje do czasu powołania następców.

5. Członek Krajowej Rady nie może być powołany na kolejną pełną kadencję.

6. Organ uprawniony do powołania członka Krajowej Rady odwołuje go wyłącznie w przypadku:

- 1) zrzeczenia się swej funkcji;
- 2) choroby trwale uniemożliwiającej sprawowanie funkcji;
- 3) skazania prawomocnym wyrokiem za popełnienie przestępstwa z winy umyślnej;
- 3a) złożenia niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego, stwierdzonego prawomocnym orzeczeniem sądu;
- 4) naruszenia przepisów ustawy stwierdzonego orzeczeniem Trybunału Stanu.

7. W przypadku odwołania członka lub jego śmierci przed upływem kadencji, właściwy organ powołuje nowego członka Krajowej Rady na okres do końca tej kadencji.

Art. 8. 1. Pracodawca zatrudniający członka Krajowej Rady udzieli mu, na jego wniosek, urlopu bezpłatnego na czas sprawowania funkcji. Okres urlopu wlicza się do stażu pracy, od którego zależą uprawnienia wynikające ze stosunku pracy.

2. (uchylony)

3. W okresie kadencji członków Krajowej Rady ulega zawieszeniu ich członkostwo:

- 1) (utracił moc)²⁾
- 2) we władzach stowarzyszeń, związków zawodowych, związków pracodawców, organizacji kościelnych lub związków wyznaniowych.

4. Nie można łączyć funkcji członka Krajowej Rady z posiadaniem udziałów albo akcji spółki bądź w inny sposób uczestniczyć w podmiocie będącym dostawcą usługi medialnej lub producentem radiowym lub telewizyjnym oraz wszelką działalnością zarobkową, z wyjątkiem pracy dydaktyczno-naukowej w charakterze nauczyciela akademickiego lub pracy twórczej.

¹⁾ Z dniem 29 marca 2006 r. na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 marca 2006 r. sygn. akt K 4/06 (Dz. U. poz. 377).

²⁾ Z dniem 15 maja 2002 r. na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 kwietnia 2002 r. sygn. akt K. 26/00 (Dz. U. poz. 517).

Art. 9. 1. Na podstawie ustaw i w celu ich wykonania Krajowa Rada wydaje rozporządzenia i uchwały.

2. Krajowa Rada podejmuje uchwały większością 2/3 głosów ustawowej liczby członków.

3. Krajowa Rada uchwała regulamin swych obrad.

Art. 10. 1. Przewodniczący Krajowej Rady kieruje jej pracami, reprezentuje Krajową Radę oraz wykonuje zadania określone w ustawie.

2. Przewodniczący Krajowej Rady może żądać od dostawcy usługi medialnej przedstawienia materiałów, dokumentów i udzielenia wyjaśnień w zakresie niezbędnym dla kontroli zgodności działania tego dostawcy z przepisami ustawy, warunkami koncesji lub wiążącymi go aktami samoregulacji.

3. Przewodniczący Krajowej Rady może wezwać dostawcę usługi medialnej do zaniechania działań w zakresie dostarczania usług medialnych, jeżeli naruszają one przepisy ustawy, uchwały Krajowej Rady lub warunki koncesji.

4. Przewodniczący Krajowej Rady na podstawie uchwały Rady może wydać decyzję nakazującą zaniechanie przez dostawcę usługi medialnej działań w zakresie, o którym mowa w ust. 3.

4a. Przewodniczący Krajowej Rady może wezwać spółkę, o której mowa w art. 26 ust. 2 i 3, do przedstawienia materiałów i dokumentów oraz udzielenia wyjaśnień w zakresie niezbędnym do oceny karty powinności w zakresie określonym w art. 21b ust. 7 oraz sprawozdania, o którym mowa w art. 31b ust. 1.

5. Przepisy ust. 2–4 stosuje się odpowiednio do rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych.

Art. 11. 1. Krajowa Rada wykonuje swoje zadania przy pomocy Biura Krajowej Rady.

2. Organizację i tryb działania Biura Krajowej Rady określa regulamin uchwalany przez Krajową Radę.

3. Koszty działalności Krajowej Rady i Biura Krajowej Rady są pokrywane z budżetu państwa.

4. Do pracowników Biura Krajowej Rady stosuje się przepisy o pracownikach urzędów państwowych.

Art. 12. 1. Krajowa Rada przedstawia corocznie do końca maja danego roku kalendarzowego Sejmowi, Senatowi i Prezydentowi sprawozdanie ze swojej działalności za rok kalendarzowy poprzedzający oraz informację o podstawowych problemach radiofonii i telewizji.

2. Krajowa Rada przedstawia corocznie Prezesowi Rady Ministrów informację o swojej działalności oraz o podstawowych problemach radiofonii i telewizji.

3. Sejm i Senat uchwałami przyjmują lub odrzucają sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1. Uchwała o przyjęciu sprawozdania może zawierać uwagi i zastrzeżenia.

4. W wypadku odrzucenia sprawozdania przez Sejm i Senat kadencja wszystkich członków Krajowej Rady wygasa w ciągu 14 dni, liczonych od dnia ostatniej uchwały, z zastrzeżeniem ust. 5.

5. Wygaśnięcie kadencji Krajowej Rady nie następuje, jeżeli nie zostanie potwierdzone przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Rozdział 3

Programy radiowe i telewizyjne

Art. 13. 1. Nadawca kształtuje program samodzielnie w zakresie zadań określonych w art. 1 ust. 1 i ponosi odpowiedzialność za jego treść.

2. Przepis ust. 1 nie narusza przepisów dotyczących odpowiedzialności innych osób za treść poszczególnych audycji, reklam lub innych przekazów.

Art. 14. 1. Nałożenie na nadawcę obowiązku lub zakazu rozpowszechniania określonej audycji lub przekazu może nastąpić wyłącznie na podstawie ustawy.

2. Audycje i przekazy nie pochodzące od nadawcy powinny być wyraźnie wyodrębnione w programie i oznaczone w sposób niebudzący wątpliwości, że nie pochodzą od nadawcy.

Art. 14a. 1. Nadawca jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do informacji umożliwiających identyfikację programu i jego nadawcy, a w szczególności do informacji o:

- 1) nazwie programu;
- 2) nazwisku, nazwie lub firmie tego nadawcy;
- 3) adresie jego siedziby;
- 4) danych kontaktowych, w tym adresu korespondencyjnego, adresu poczty elektronicznej oraz witryny internetowej.

2. Nadawca jest obowiązany do wskazania Krajowej Rady jako organu właściwego w sprawach radiofonii i telewizji.

3. Krajowa Rada może określić, w drodze rozporządzenia, sposób zapewniania przez nadawców dostępu do informacji umożliwiających identyfikację programu i jego nadawcy oraz inne niż wskazane w ust. 1 informacje, uwzględniając potrzeby odbiorców, integralność przekazów, sposób rozpowszechniania programu i oddziaływanie na interesy odbiorców oraz dążąc do nieobciążania dostawców nadmiernymi utrudnieniami i kosztami w związku z zapewnianiem informacji.

Art. 15. 1. Nadawcy programów telewizyjnych przeznaczają co najmniej 33% kwartalnego czasu nadawania programu na audycje wytworzone pierwotnie w języku polskim, z wyłączeniem serwisów informacyjnych, reklam, telesprzedaży, transmisji sportowych, przekazów tekstowych i teleturniejów.

2. Nadawcy programów radiowych, z wyłączeniem programów tworzonych w całości w języku mniejszości narodowej lub etnicznej, lub w języku regionalnym w rozumieniu art. 19 ustawy z dnia 6 stycznia 2005 r. o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 823), przeznaczają co najmniej 33% miesięcznego czasu nadawania w programie utworów słowno-muzycznych na utwory, które są wykonywane w języku polskim, z tego co najmniej 60% w godzinach 5–24.

2a. Przy ustalaniu czasu nadawania w godzinach 5–24, o którym mowa w ust. 2, czas nadawania utworu słowno-muzycznego w tych godzinach wykonywanego w języku polskim przez debiutanta jest liczony jako 200% czasu nadawania utworu.

2b. Za utwór wykonywany przez debiutanta uważa się utwór słowno-muzyczny wykonywany w języku polskim, który w danym okresie rozliczeniowym został rozpowszechniony w programie radiowym, a od daty pierwszego rozpowszechnienia nie minęło 18 miesięcy, przy czym za debiutanta uważa się wyłącznie artystę lub zespół muzyczny, który w powyższym okresie 18 miesięcy po raz pierwszy opublikował album zawierający utwory słowno-muzyczne lub pojedyncze nagranie utworu słowno-muzycznego.

3. Nadawcy programów telewizyjnych przeznaczają ponad 50% kwartalnego czasu nadawania programu na audycje europejskie, z wyłączeniem serwisów informacyjnych, reklam, telesprzedaży, transmisji sportowych, przekazów tekstowych i teleturniejów.

3a. Przewodniczący Krajowej Rady, na wniosek nadawcy programu telewizyjnego rozpowszechnianego wyłącznie w systemie teleinformatycznym, może, w drodze decyzji, określić niższy udział w programie telewizyjnym audycji, o których mowa w ust. 1 i 3, uwzględniając liczbę odbiorców i zasięg programu oraz możliwość realizacji obowiązków nałożonych na nadawcę.

3b. Do decyzji, o której mowa w ust. 3a, stosuje się przepis art. 33 ust. 3.

4. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, niższy udział w programie telewizyjnym audycji, o których mowa w ust. 1 i 3, oraz w programie radiowym utworów, o których mowa w ust. 2, dla:

- 1) nadawców w pierwszym roku rozpowszechniania przez nich programu,
- 2) programów wyspecjalizowanych, dla których brak jest wystarczającej liczby audycji, o których mowa w ust. 1 i 3, lub utworów, o których mowa w ust. 2,
- 3) programów, na których nadawanie przyznano koncesję określającą, że programy te są przeznaczone dla mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności posługującej się językiem regionalnym
- 4) (uchylony)

– uwzględniając konieczność zachowania proporcji audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim i audycji europejskich oraz uwzględniając możliwość realizacji tych obowiązków w danych kategoriach programów.

Art. 15a. 1. Nadawcy programów telewizyjnych przeznaczają co najmniej 10% kwartalnego czasu nadawania programu na audycje europejskie wytworzone przez producentów niezależnych, z wyłączeniem serwisów informacyjnych, reklam, telesprzedaży, transmisji sportowych, przekazów tekstowych i teleturniejów. W czasie przeznaczonym na audycje europejskie wytworzone przez producentów niezależnych, audycje wytworzone w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie powinny stanowić co najmniej 50%.

2. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, w odniesieniu do audycji, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 3 oraz w ust. 1:

- 1) sposób prowadzenia przez nadawcę ewidencji czasu nadawania,
- 2) czas przechowywania ewidencji, nie krótszy niż 1 rok,
- 3) zakres informacji zawartych w ewidencji, w tym dane o terminie rozpowszechniania audycji, rzeczywisty czas trwania audycji, tytuł i producenta audycji

– uwzględniając możliwość prowadzenia ewidencji w formie elektronicznej, konieczność zapewnienia przejrzystości oraz jawności informacji znajdujących się w ewidencji oraz nieobciążania nadawców nadmiernymi utrudnieniami i kosztami w związku z prowadzeniem ewidencji.

3. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, niższy udział audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie dla programów telewizyjnych, dla których ze względu na wyspecjalizowany charakter programu brak jest wystarczającej liczby tych audycji, uwzględniając wpływ charakteru programów na możliwość realizacji przez nadawców tych obowiązków.

Art. 15b. 1. Audycją europejską jest audycja:

- 1) pochodząca z państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub
- 2) pochodząca z innego państwa będącego stroną Europejskiej konwencji o telewizji ponadgranicznej, sporządzonej w Strasburgu dnia 5 maja 1989 r. (Dz. U. z 1995 r. poz. 160 oraz z 2004 r. poz. 250), zwanej dalej „Europejską konwencją o telewizji ponadgranicznej”, niestosującego środków dyskryminacyjnych w stosunku do audycji pochodzących z państw członkowskich Unii Europejskiej, lub
- 3) wytworzona w koprodukcji w ramach umowy dotyczącej sektora audiowizualnego zawartej między Unią Europejską a innym państwem trzecim spełniająca wymagania określone w tej umowie, jeżeli państwo to nie stosuje środków dyskryminacyjnych w stosunku do audycji pochodzących z państw członkowskich Unii Europejskiej.

2. Audycja pochodzi z państw, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, jeżeli większość członków zespołu twórczego stale zamieszkuje na terytorium jednego z tych państw oraz spełniony jest co najmniej jeden z warunków:

- 1) audycja jest wyprodukowana przez producenta mającego siedzibę lub stałe miejsce zamieszkania w państwie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2;
- 2) produkcja audycji jest nadzorowana i kontrolowana przez osobę fizyczną mającą stałe miejsce zamieszkania w państwie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, lub przez osobę prawną albo podmiot nieposiadający osobowości prawnej, których siedziba znajduje się w państwie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2;
- 3) udział współproducentów, mających siedzibę lub stałe miejsce zamieszkania w państwie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, w łącznych kosztach produkcji audycji jest większościowy i współprodukcja nie podlega kontroli współproducentów niemających siedziby lub stałego miejsca zamieszkania w państwie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2.

3. (uchylony)

4. Audycją europejską jest także audycja, która została wyprodukowana w ramach dwustronnych umów o koprodukcji zawartych między państwami członkowskimi Unii Europejskiej i państwami trzecimi, a udział współproducentów, mających siedzibę lub stałe miejsce zamieszkania na terytorium państwa, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, w łącznych kosztach produkcji audycji jest większościowy oraz współprodukcja nie podlega kontroli współproducentów niemających siedziby lub stałego miejsca zamieszkania na terytorium państwa, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.

5. (uchylony)

Art. 16. 1. Przekazy handlowe powinny być łatwo rozpoznawalne.

2. Reklamy i telesprzedaż powinny być łatwo odróżnialne od materiału redakcyjnego. Reklamy i telesprzedaż odróżnia się w programie za pomocą środków wizualnych, dźwiękowych lub przestrzennych.

3. Reklamy i telesprzedaż nie mogą zajmować więcej niż 12 minut w ciągu godziny zegarowej.

4. Ograniczenia określonego w ust. 3 nie stosuje się do:

- 1) ogłoszeń nadawcy, zawierających jedynie informację o jego audycjach lub fragmenty tych audycji;
- 2) ogłoszeń nadawcy zawierających jedynie informację o dodatkowych produktach uzyskiwanych bezpośrednio z audycji;
- 3) wymaganych prawem oznaczeń przekazów handlowych, w tym wskazań sponsorów.

5. Ogłoszenia, o których mowa w ust. 4 pkt 1 i 2, są emitowane pomiędzy audycjami i nie mogą zajmować więcej niż 2 minuty w ciągu godziny zegarowej.

6. Bloki programowe poświęcone wyłącznie telesprzedazy powinny być wyraźnie oznaczone w sposób wizualny i dźwiękowy oraz nadawane w sposób nieprzerwany przez co najmniej 15 minut. Do bloków takich nie stosuje się ograniczenia określonego w ust. 3.

7. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia w programach radiowych i telewizyjnych działalności reklamowej i telesprzedazy, w tym:

- 1) warunki nadawania, w tym wyodrębniania, oznaczania i umieszczania, reklam i telesprzedazy w programach,
- 2) wymagania dotyczące osób, których głos lub wizerunek jest wykorzystywany w reklamach, z uwzględnieniem zakresu ograniczeń w prowadzeniu przez nie innych audycji w programach radiowych i telewizyjnych,
- 3) zakres udostępniania przez nadawcę czasu wykorzystywanego na reklamy i telesprzedaz, w tym maksymalny wymiar czasu w okresie rocznym dla jednego przedsiębiorcy lub ugrupowania gospodarczego,
- 4) sposób prowadzenia i przechowywania przez nadawcę ewidencji czasu nadawanych reklam i telesprzedazy oraz zakres danych objętych tą ewidencją,
- 5) szczegółowe wymagania dla ogłoszeń nadawców, o których mowa w ust. 4 pkt 1 i 2, oraz sposób ich oznaczania i umieszczania w programach

– kierując się ochroną interesu odbiorców i samodzielności nadawców oraz uwzględniając rozwój technik reklamowych.

Art. 16a. 1. Umieszczanie reklam lub telesprzedazy podczas audycji nie może naruszać integralności audycji, przy uwzględnieniu naturalnych przerw w audycji, jej czasu trwania i charakteru, ani uprawnień podmiotów praw do audycji.

2. W transmisjach zawodów sportowych zawierających przerwy wynikające z przepisów ich rozgrywania oraz w transmisjach innych wydarzeń zawierających przerwy, reklamy lub telesprzedaz mogą być nadawane wyłącznie w tych przerwach.

3. Filmy wyprodukowane dla telewizji, z wyłączeniem serii, seriali i audycji dokumentalnych, oraz filmy kinematograficzne mogą zostać przerwane, w celu nadania reklam lub telesprzedazy, wyłącznie jeden raz podczas każdego okresu pełnych 45 minut przewidzianych w programie.

4. Audycje inne niż określone w ust. 2 mogą być przerywane w celu nadania reklam lub telesprzedazy, jeżeli okres między kolejnymi przerwami w danej audycji wynosi w programie telewizyjnym co najmniej 20 minut, a w programie radiowym co najmniej 10 minut.

5. Za przerywanie audycji uznaje się każde umieszczenie reklamy lub telesprzedazy w trakcie audycji.

6. Nie można przerywać w celu nadania reklam lub telesprzedazy:

- 1) serwisów informacyjnych;
- 2) audycji o treści religijnej;
- 3) audycji publicystycznych i dokumentalnych o czasie krótszym niż 30 minut;
- 4) audycji dla dzieci.

7. Nie można przerywać w celu nadania reklam lub telesprzedazy audycji w programach publicznej radiofonii i telewizji, z wyjątkiem audycji, o których mowa w ust. 2.

Art. 16b. 1. Zakazane jest nadawanie przekazu handlowego:

- 1) wyrobów tytoniowych, rekwizytów tytoniowych, produktów imitujących wyroby tytoniowe lub rekwizyty tytoniowe oraz symboli związanych z używaniem tytoniu, w zakresie regulowanym przez ustawę z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2182);
- 2) napojów alkoholowych, w zakresie regulowanym przez ustawę z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2277);
- 3) świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej udzielanych wyłącznie na podstawie skierowania lekarza;
- 4) produktów leczniczych, w zakresie regulowanym przez ustawę z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 499, z późn. zm.³⁾);

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 399, 959, 1495, 1542, 1556, 1590, 1818 i 1905 oraz z 2020 r. poz. 322, 374 i 567.

- 5) gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości, zakładów wzajemnych, gier na automatach, w zakresie regulowanym ustawą z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 847 i 1495 oraz z 2020 r. poz. 284);
- 6) substancji psychotropowych lub środków odurzających oraz środków spożywczych lub innych produktów, w zakresie uregulowanym ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2019 r. poz. 852, 1655 i 1818 oraz z 2020 r. poz. 322);
- 7) usług w zakresie udostępniania solarium, w zakresie uregulowanym ustawą z dnia 15 września 2017 r. o ochronie zdrowia przed następstwami korzystania z solarium (Dz. U. poz. 2111).

2. Zakazane jest nadawanie przekazów handlowych:

- 1) nawołujących bezpośrednio małoletnich do nabywania produktów lub usług;
- 2) zachęcających małoletnich do wywierania presji na rodziców lub inne osoby w celu skłonienia ich do zakupu reklamowanych produktów lub usług;
- 3) wykorzystujących zaufanie małoletnich, jakie pokładają oni w rodzicach, nauczycielach i innych osobach;
- 4) w nieuzasadniony sposób ukazujących małoletnich w niebezpiecznych sytuacjach;
- 5) oddziałujących w sposób ukryty na podświadomość.

3. Przekaz handlowy nie może:

- 1) naruszać godności ludzkiej;
- 2) zawierać treści dyskryminujących ze względu na rasę, płeć, narodowość, pochodzenie etniczne, wyznanie lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek czy orientację seksualną;
- 3) ranić przekonania religijnych lub politycznych;
- 4) zagrażać fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich;
- 5) sprzyjać zachowaniom zagrażającym zdrowiu, bezpieczeństwu lub ochronie środowiska.

3a. Audycjom dla dzieci nie powinny towarzyszyć przekazy handlowe dotyczące artykułów spożywczych lub napojów zawierających składniki, których obecność w nadmiernych ilościach w codziennej diecie jest niewskazana.

3b. Krajowa Rada, po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw zdrowia, może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje artykułów spożywczych lub napojów zawierających składniki, których obecność w nadmiernych ilościach w codziennej diecie jest niewskazana,
- 2) sposób umieszczania w programach przekazów handlowych dotyczących tych artykułów, tak aby przekazy te nie towarzyszyły audycjom dla dzieci

– dążąc do zachęcenia nadawców do przeciwdziałania promowaniu niezdrowego odżywiania wśród dzieci oraz uwzględniając charakter programów, ich wpływ na kształtowanie opinii publicznej i oddziaływanie na interesy odbiorców, bez nakładania nieuzasadnionych obowiązków na nadawców.

4. (uchylony)

Art. 16c. Zakazane są:

- 1) ukryte przekazy handlowe;
- 2) lokowanie produktów, z zastrzeżeniem art. 17a;
- 3) lokowanie tematów.

Art. 17. 1. Odbiorcy powinni zostać wyraźnie poinformowani o sponsorowaniu. Sponsorowane audycje lub inne przekazy są oznaczane przez wskazanie sponsora na ich początku, na końcu oraz w momencie wznowienia po przerwie na reklamę lub telesprzedaż. Wskazanie sponsora może zawierać tylko jego nazwę, firmę, znak towarowy lub inne oznaczenie indywidualizujące przedsiębiorcę lub jego działalność, odniesienie do jego towarów, usług lub ich znaku towarowego.

1a. Wskazanie sponsora i żaden element tego wskazania nie może bezpośrednio zachęcać do zakupu lub najmu towarów lub usług, zwłaszcza przez specjalne, promocyjne do nich odniesienie.

2. Wskazanie sponsora nie może zawierać nazwy, firmy, znaku towarowego lub innego oznaczenia indywidualizującego przedsiębiorcę lub jego działalność, widoku towaru albo usługi, których reklama jest zakazana w art. 16b ust. 1.

3. Sponsor nie może wpływać na treść audycji lub innego przekazu oraz ich miejsce w programie w sposób ograniczający samodzielność i niezależność redakcyjną nadawcy. Sponsorowanie nie zwalnia nadawcy od odpowiedzialności za treść audycji.

4. Sponsorowane audycje lub inne przekazy nie mogą zachęcać do kupna lub innego udostępniania towarów lub usług sponsora lub osoby trzeciej.

5. Zabronione jest sponsorowanie audycji lub innych przekazów, z zastrzeżeniem ust. 6, przez:

- 1) partie polityczne;
- 2) związki zawodowe;
- 3) organizacje pracodawców;
- 4) osoby fizyczne lub osoby prawne, których zasadniczą działalność stanowi produkcja lub sprzedaż towarów lub świadczenie usług, o których mowa w art. 16b ust. 1.

6. Zabronione jest sponsorowanie transmisji sportowych przez podmioty wymienione w ust. 5 pkt 1–3 oraz przez przedsiębiorców, których główna działalność polega na produkcji, sprzedaży lub innym udostępnianiu towarów lub usług, których reklama jest zakazana zgodnie z art. 16b ust. 1 pkt 1 i 2, z zastrzeżeniem art. 13¹ ust. 5 i 6 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

6a. Zabronione jest sponsorowanie audycji i innych przekazów przez podmioty prowadzące działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości, przyjmowania zakładów wzajemnych i gier na automatach.

7. Zabronione jest sponsorowanie:

- 1) serwisów informacyjnych, z wyjątkiem sportowych i prognozy pogody;
- 2) audycji publicystycznych o treści społeczno-politycznej;
- 3) audycji poradniczych i konsumenckich;
- 4) audycji wyborczych lub bezpośrednio związanych z kampanią wyborczą.

8. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, sposób sponsorowania audycji lub innych przekazów, z uwzględnieniem zasad określonych w ust. 1–7, w tym w szczególności czas emisji, wskazania sponsora oraz sposób rozpowszechniania informacji o sponsorze w zapowiedzi audycji albo po zakończeniu audycji lub innego przekazu, a także w czasie trwania audycji lub innego przekazu. W rozporządzeniu Krajowa Rada określi sposób prowadzenia i przechowywania przez nadawcę ewidencji sponsorowanych audycji lub innych przekazów oraz zakres informacji objętych tą ewidencją.

Art. 17a. 1. Lokowanie produktu jest dopuszczalne wyłącznie:

- 1) w filmach kinematograficznych, filmach lub serialach wytworzonych na użytek audiowizualnych usług medialnych, a także w audycjach sportowych oraz audycjach rozrywkowych, lub
- 2) w postaci nieodpłatnego udostępniania towaru lub usługi do wykorzystania w audycji, w szczególności w charakterze rekwizytu lub nagrody

– z wyłączeniem audycji dla dzieci.

2. Audycje, w których stosuje się lokowanie produktu, oznacza się w programach telewizyjnych za pomocą znaku graficznego, a w programach radiowych za pomocą sygnału dźwiękowego informujących o fakcie lokowania produktu, na początku, na końcu oraz w momencie wznowienia po przerwie na reklamę lub telesprzedaż.

3. Na końcu audycji, o której mowa w ust. 2, która została wyprodukowana przy udziale nadawcy lub na jego zamówienie, umieszcza się neutralną informację o producencie lub sprzedawcy lokowanego towaru lub podmiocie świadczącym lokowaną usługę oraz o samym towarze lub usłudze.

4. Zastosowanie lokowania produktu nie może naruszać samodzielności i niezależności redakcyjnej nadawcy przez wpływ na treść lub miejsce audycji w programie oraz nie zwalnia nadawcy od odpowiedzialności za treść audycji.

5. Audycje, w których stosuje się lokowanie produktu, nie mogą:

- 1) nadmiernie eksponować danego produktu;
- 2) zachęcać bezpośrednio do nabycia lub najmu towarów lub usług, zwłaszcza przez promocyjne odniesienia do nich.

6. Zakazane jest lokowanie produktu dotyczące towarów lub usług, o których mowa w art. 16b ust. 1.

7. Nadawca jest obowiązany do prowadzenia i przechowywania ewidencji audycji, w których zastosowano lokowanie produktu.

8. W zakresie niezbędnym dla kontroli zgodności działania nadawcy z przepisami ust. 1–7, Przewodniczący Krajowej Rady może żądać od nadawcy przedstawienia dokumentacji w zakresie lokowania produktu. Przepis art. 10 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

9. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe warunki oznaczania przez nadawcę audycji, w których zastosowano lokowanie produktu, w tym wzór znaku graficznego oraz formę sygnału dźwiękowego, o których mowa w ust. 2,
- 2) sposób prowadzenia oraz przechowywania przez nadawcę ewidencji audycji, w których zastosowano lokowanie produktu, oraz zakres danych objętych tą ewidencją

– uwzględniając interesy odbiorców i możliwość prowadzenia przez nadawcę ewidencji w postaci elektronicznej, bez obciążania nadawców nadmiernymi utrudnieniami i kosztami.

Art. 18. 1. Audycje lub inne przekazy nie mogą propagować działań sprzecznych z prawem, z polską racją stanu oraz postaw i poglądów sprzecznych z moralnością i dobrem społecznym, w szczególności nie mogą zawierać treści nawołujących do nienawiści lub dyskryminujących ze względu na rasę, niepełnosprawność, płeć, wyznanie lub narodowość.

2. Audycje lub inne przekazy powinny szanować przekonania religijne odbiorców, a zwłaszcza chrześcijański system wartości.

3. Audycje lub inne przekazy nie mogą sprzyjać zachowaniom zagrażającym zdrowiu lub bezpieczeństwu oraz zachowaniom zagrażającym środowisku naturalnemu.

4. Zabronione jest rozpowszechnianie audycji lub innych przekazów zagrażających fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, w szczególności zawierających treści pornograficzne lub w sposób nieuzasadniony eksponujących przemoc.

5. Audycje lub inne przekazy, zawierające sceny lub treści mogące mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich, inne niż te, o których mowa w ust. 4, mogą być rozpowszechniane wyłącznie w godzinach od 23 do 6.

5a. Nadawcy są zobowiązani do oznaczania audycji lub innych przekazów, o których mowa w ust. 5, odpowiednim symbolem graficznym przez cały czas ich emisji telewizyjnej lub zapowiedzią słowną, informującą o zagrożeniach wynikających z treści emisji radiowej.

5b. Nadawcy są zobowiązani do oznaczania audycji i innych przekazów, innych niż te, o których mowa w ust. 5, z wyłączeniem serwisów informacyjnych, reklam, telesprzedaży, transmisji sportowych i przekazów tekstowych, odpowiednim symbolem graficznym przez cały czas ich emisji telewizyjnej, uwzględniając stopień szkodliwości danej audycji lub przekazu dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych.

6. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) cechy oraz szczegółowe warunki kwalifikowania, rozpowszechniania i sposób zapowiadania audycji lub innych przekazów, o których mowa w ust. 5,
- 2) podział małoletnich na kategorie wiekowe oraz szczegółowe warunki kwalifikowania i rozpowszechniania audycji lub innych przekazów, o których mowa w ust. 5b, z uwzględnieniem godzin nadawania audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej,
- 3) wzory symboli graficznych i formuł zapowiedzi, o których mowa w ust. 5a i 5b, oraz sposób ich prezentacji

– uwzględniając stopień szkodliwości audycji dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych.

7. Nadawcy dbają o poprawność języka swoich programów i przeciwdziałają jego wulgaryzacji.

Art. 18a. 1. Nadawcy programów telewizyjnych są obowiązani do zapewniania dostępności audycji dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu, przez wprowadzanie udogodnień dla osób niepełnosprawnych, tak aby co najmniej 50% kwartalnego czasu nadawania programu, z wyłączeniem reklam i telesprzedaży, posiadało takie udogodnienia. Nadawcy są obowiązani do informowania odbiorców o terminie, czasie emisji i czasie trwania audycji zawierającej udogodnienia dla osób niepełnosprawnych oraz rodzaju tych udogodnień.

2. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje udogodnień dla osób niepełnosprawnych oraz udział poszczególnych rodzajów tych udogodnień w łącznym czasie nadawania, w zależności od pory emisji, charakteru i rodzaju programu, uwzględniając przy tym potrzeby osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu i możliwości nadawców w tym zakresie, jak również rozwój technik przekazu i udogodnień dla osób niepełnosprawnych;
- 2) rodzaj programów, w których nadawcy nie są obowiązani do wprowadzania udogodnień dla osób niepełnosprawnych, uwzględniając liczbę mieszkańców w zasięgu programu;
- 3) niższy niż określony w ust. 1 udział w programie telewizyjnym audycji zawierających udogodnienia dla osób niepełnosprawnych, uwzględniając liczbę mieszkańców w zasięgu programu, udział programu w widowni, rodzaje stosowanych udogodnień dla osób niepełnosprawnych, sposób rozpowszechniania i specjalizację programu, uwzględniając potrzeby odbiorców i możliwości nadawców;
- 4) sposób informowania odbiorców o terminie, czasie emisji i czasie trwania audycji zawierających udogodnienia dla osób niepełnosprawnych oraz rodzaju tych udogodnień, uwzględniając potrzeby odbiorców i możliwości nadawców.

Art. 19. 1. Działalność nadawcy polegająca na tworzeniu i zestawianiu programu prowadzona jest w formie redakcji w rozumieniu przepisów prawa prasowego.

2. Do przekazów tekstowych stosuje się odpowiednio przepisy o tworzeniu i rozpowszechnianiu programów radiowych i telewizyjnych.

Art. 20. 1. Nadawca utrwała audycje, reklamy lub inne przekazy na odpowiednich nośnikach i przechowuje je przez okres 28 dni od dnia rozpowszechnienia audycji, reklamy lub innego przekazu. Po upływie tego okresu przechowuje się zapisy audycji, reklamy lub innego przekazu będącego przedmiotem postępowania przed organem państwowym do czasu zakończenia tego postępowania.

1a. Na wezwanie Przewodniczącego Krajowej Rady operator rozprowadzający program jest obowiązany utrwalić program określony w wezwaniu przez okres w nim wskazany, nie dłuższy niż 14 dni, i niezwłocznie przekazać jego zapis.

2. Osobie, która twierdzi, że treść audycji, reklamy lub innego przekazu narusza jej prawa, należy na jej pisemny wniosek i na koszt nadawcy udostępnić zapis audycji, reklamy lub innego przekazu albo wydać taki zapis na jej koszt, w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku.

3. W przypadku odmowy udostępnienia zapisu audycji, reklamy lub innego przekazu, osobie, o której mowa w ust. 2, służy roszczenie o udostępnienie zapisu na drodze sądowej; sądem właściwym w tych sprawach jest sąd okręgowy.

4. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, sposoby utrwalania i przechowywania audycji, reklam i innych przekazów przez nadawców, z uwzględnieniem zakresu informacji o przechowywanych materiałach.

Art. 20a. 1. Na pisemny wniosek Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nadawca jest obowiązany:

- 1) ujawnić dane umożliwiające identyfikację zleceniodawcy audycji lub przekazu handlowego;
- 2) wydać nieodpłatnie zapis audycji lub przekazu handlowego, w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku.

2. Przepis art. 20 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 20b. 1. Nadawca programu telewizyjnego może nadać bezpośrednią transmisję z wydarzenia o zasadniczym znaczeniu społecznym, zwanego dalej „ważnym wydarzeniem”, tylko:

- 1) w programie ogólnokrajowym w rozumieniu ustawy lub koncesji, dostępnym w całości bez opłaty, z wyłączeniem opłat abonamentowych w rozumieniu ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych i podstawowych opłat pobieranych przez operatorów sieci kablowych, lub
- 2) jeżeli to samo wydarzenie jest transmitowane przez nadawcę programu spełniającego wymogi określone w pkt 1, na podstawie umowy z nadawcą, który nabył prawa do transmisji danego wydarzenia, lub z innym uprawnionym, z zastrzeżeniem ust. 6.

2. Ze względu na duże zainteresowanie społeczne za ważne wydarzenia uważa się między innymi:

- 1) letnie i zimowe Igrzyska Olimpijskie;
- 2) półfinały i finały mistrzostw świata i Europy w piłce nożnej, a także wszelkie inne mecze w ramach tych imprez z udziałem reprezentacji Polski, w tym mecze eliminacyjne;
- 3) inne mecze z udziałem reprezentacji Polski w piłce nożnej w ramach oficjalnych rozgrywek oraz mecze z udziałem polskich klubów w ramach Ligi Mistrzów i Pucharu UEFA.

3. Krajowa Rada może, w drodze rozporządzenia, określić listę innych, niż wymienione w ust. 2, ważnych wydarzeń, uwzględniając stopień społecznego zainteresowania określonym wydarzeniem i znaczenie tego wydarzenia dla życia społecznego, gospodarczego i politycznego.

4. Jeżeli przewiduje się organizację ważnego wydarzenia w częściach, to każdą taką część uważa się za ważne wydarzenie.

5. Przepis ust. 1 stosuje się do nadań z opóźnieniem, jeżeli opóźnienie nadania transmisji z ważnego wydarzenia nie przekracza 24 godzin i wynika z ważnych powodów, w szczególności:

- 1) z czasu, w którym odbywa się dane wydarzenie, obejmującego okres między godziną 24 a godziną 6 czasu obowiązującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) z pokrywania się w czasie ważnych wydarzeń lub ich części.

6. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli dany nadawca wykaże, że żaden nadawca programu spełniającego wymogi określone w ust. 1 pkt 1 nie wyraził gotowości zawarcia umowy umożliwiającej nadanie transmisji zgodnie z ust. 1 pkt 2.

7. Krajowa Rada w zakresie wynikającym z wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych może, w drodze rozporządzenia, określić:

- 1) listy wydarzeń uznanych przez inne państwa europejskie za ważne wydarzenia;
- 2) zasady wykonywania wyłącznych praw do telewizyjnych transmisji wydarzeń, o których mowa w pkt 1, w sposób zapewniający, że wykonywanie tych praw przez nadawców podlegających ustawie nie pozbawi odbiorców w danym państwie możliwości odbioru tych wydarzeń na zasadach określonych przez dane państwo zgodnie z przepisami prawa międzynarodowego.

Art. 20c. 1. Nadawca programu telewizyjnego uprawniony do nadania na zasadzie wyłączności transmisji z wydarzenia budzącego istotne zainteresowanie społeczne, zwanego dalej „wydarzeniem”, jest obowiązany umożliwić innym nadawcom telewizyjnym realizację prawa do krótkiego sprawozdania.

2. Prawo do krótkiego sprawozdania przysługuje każdemu nadawcy ustanowionemu w:

- 1) Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie będącym stroną Europejskiej konwencji o telewizji ponadgranicznej, o ile żaden nadawca lub inny podmiot w państwie, w którym jest ustanowiony nadawca ubiegający się o dostęp, nie jest uprawniony do transmisji danego wydarzenia i nie może zapewnić dostępu do krótkiego sprawozdania z niego.

3. Realizację prawa do krótkiego sprawozdania umożliwia się przez udostępnienie nadawcy ubiegającemu się o dostęp wybranych przez niego krótkich fragmentów transmisji wydarzenia, łącznie nie dłuższych niż 90 sekund, z sygnału nadawcy, o którym mowa w ust. 1, za zapłatą kosztów udostępnienia.

4. Nadawca realizujący prawo do krótkiego sprawozdania może nadać udostępnione mu zgodnie z ust. 3 fragmenty w okresie 24 godzin, w ogólnych audycjach informacyjnych lub umieszczonych przy nich informacyjnych serwisach sportowych, trzykrotnie w danym programie, w wymiarze krótkiej informacji o wydarzeniu, nie dłuższej niż 90 sekund, pod warunkiem wyraźnego podania źródła.

5. Nadawca, o którym mowa w ust. 1, jest zwolniony z obowiązku realizacji prawa do krótkiego sprawozdania w sposób określony w ust. 3, jeżeli nadawca ubiegający się o realizację tego prawa ma możliwość wstępu na miejsce wydarzenia i sporządzenia własnego sprawozdania. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio.

6. Postanowienia umowne uniemożliwiające realizację prawa do krótkiego sprawozdania zgodnie z ust. 1–4 są nieważne.

Rozdział 4

Publiczna radiofonia i telewizja

Art. 21. 1. Publiczna radiofonia i telewizja realizuje misję publiczną, oferując, na zasadach określonych w ustawie, całemu społeczeństwu i poszczególnym jego częściom, zróżnicowane programy i inne usługi w zakresie informacji, publicystyki, kultury, rozrywki, edukacji i sportu, cechujące się pluralizmem, bezstronnością, wyważeniem i niezależnością oraz innowacyjnością, wysoką jakością i integralnością przekazu.

1a. Do zadań publicznej radiofonii i telewizji, wynikających z realizacji misji, o której mowa w ust. 1, należy w szczególności:

- 1) tworzenie i rozpowszechnianie programów ogólnokrajowych, programów regionalnych, programów dla odbiorców za granicą w języku polskim i innych językach oraz innych programów realizujących demokratyczne, społeczne i kulturalne potrzeby społeczności lokalnych;
- 2) tworzenie i rozpowszechnianie programów wyspecjalizowanych określonych w ustawie lub karcie powinności;
- 2a) tworzenie i dostarczanie przez sieci telekomunikacyjne audialnych, audiowizualnych i tekstowych usług innych niż programy, związanych z programami, uzupełniających, poszerzających lub wzbogacających je, które realizują demokratyczne, społeczne i kulturalne potrzeby społeczeństwa, w tym audiowizualnych usług medialnych na żądanie;
- 2b) rozwijanie kontaktów z odbiorcami programów, o których mowa w pkt 1 i 2, oraz usług, o których mowa w pkt 2a, w tym przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość;
- 3) budowa lub eksploatacja nadawczych i przekaźnikowych stacji radiowych lub telewizyjnych oraz innych urządzeń służących do dostarczania programów, o których mowa w pkt 1 i 2, i usług, o których mowa w pkt 2a, oraz rozwijania kontaktów zgodnie z pkt 2b;
- 4) (uchylony)
- 5) prowadzenie prac nad nowymi technikami tworzenia i rozpowszechniania programów radiowych lub telewizyjnych, tworzenia i dostarczania usług, o których mowa w pkt 2a, oraz rozwijania kontaktów zgodnie z pkt 2b, a także zachęcanie do korzystania z takich technik;
- 6) prowadzenie działalności w zakresie nabywania, przygotowywania, produkcji lub koprodukcji audycji i innych materiałów na potrzeby programów, o których mowa w pkt 1 i 2, oraz usług, o których mowa w pkt 2a;
- 6a) prowadzenie działalności w zakresie zachowywania, ochrony, konserwacji i uzupełniania zbiorów audycji i innych materiałów nabytych lub wytworzonych na potrzeby programów, o których mowa w pkt 1 i 2, oraz usług, o których mowa w pkt 2a;
- 7) popieranie twórczości artystycznej, literackiej, naukowej oraz działalności oświatowej i działalności w zakresie sportu;
- 8) upowszechnianie wiedzy o języku polskim;
- 8a) uwzględnianie potrzeb mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności posługującej się językiem regionalnym, w tym emitowanie programów informacyjnych w językach mniejszości narodowych i etnicznych oraz języku regionalnym;
- 9) tworzenie i rozpowszechnianie programów oraz tworzenie i dostarczanie usług, o których mowa w pkt 2a, służących przedstawianiu Rzeczypospolitej Polski, jej języka, historii lub kultury za granicą, w tym na użytek środowisk polonijnych oraz Polaków zamieszkałych za granicą, lub przyczynianie się do tworzenia, rozpowszechniania lub dostarczania takich programów lub usług;
- 10) zapewnianie dostępności programów lub ich części i innych usług dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu;
- 11) upowszechnianie edukacji medialnej.

1b. Realizując zadania, o których mowa w ust. 1a, jednostki publicznej radiofonii i telewizji mogą korzystać z różnych sposobów dostarczania usług medialnych i innych usług oraz środków porozumiewania się na odległość, w tym systemów teleinformatycznych, dla zapewnienia jak najszerszego dostępu do usług medialnych i innych usług oraz komunikacji z odbiorcami.

2. Programy i inne usługi jednostek publicznej radiofonii i telewizji w ramach jej misji publicznej powinny:

- 1) kierować się odpowiedzialnością za słowo i dbać o dobre imię publicznej radiofonii i telewizji;
- 2) rzetelnie ukazywać całą różnorodność wydarzeń i zjawisk w kraju i za granicą;
- 3) sprzyjać swobodnemu kształtowaniu się poglądów obywateli oraz formowaniu się opinii publicznej;
- 4) umożliwiać obywatelom i ich organizacjom uczestniczenie w życiu publicznym poprzez prezentowanie zróżnicowanych poglądów i stanowisk oraz wykonywanie prawa do kontroli i krytyki społecznej;
- 5) służyć rozwojowi kultury, nauki i oświaty, ze szczególnym uwzględnieniem polskiego dorobku intelektualnego i artystycznego;

- 5a) sprzyjać integracji społecznej, w tym przeciwdziałać wykluczeniu społecznemu;
- 6) respektować chrześcijański system wartości, za podstawę przyjmując uniwersalne zasady etyki;
- 7) służyć umacnianiu rodziny;
- 7a) służyć kształtowaniu postaw prozdrowotnych;
- 7b) służyć propagowaniu i upowszechnianiu sportu;
- 8) służyć zwalczaniu patologii społecznych;
- 9) (uchylony)
- 10) służyć edukacji medialnej.
 3. (uchylony)
 4. (uchylony)

Art. 21a. 1. Bez uszczerbku dla autonomii instytucjonalnej, swobody w kształtowaniu programów i niezależności redakcyjnej jednostek publicznej radiofonii i telewizji, sposób realizowania misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1, oraz szczegółowy zakres powinności wynikających z tej misji wraz ze wskazaniem sposobu finansowania, w okresie kolejnych pięciu lat kalendarzowych, określa karta powinności.

2. Karta powinności określa dla jednostki publicznej radiofonii i telewizji:

- 1) programy, o których mowa w art. 21 ust. 1a pkt 1 i 2,
- 2) usługi, o których mowa w art. 21 ust. 1a pkt 2a,
- 3) sposoby realizowania zadań, o których mowa w art. 21 ust. 1a pkt 2b–11, i powinności, o których mowa w art. 21 ust. 2,
- 4) wytyczne dotyczące sposobu wykorzystania nadwyżki, o której mowa w art. 31 ust. 7,
- 5) minimalne udziały audycji lub utworów, o których mowa w art. 15 ust. 1–3 oraz art. 15a ust. 1, w czasie nadawania poszczególnych programów, na poziomach nie niższych niż określone w tych przepisach,
- 6) minimalne udziały głównych kategorii audycji w poszczególnych programach, w zakresie istotnym dla charakteru danego programu, oraz sposób ich oferowania w ramach innych usług medialnych danej jednostki publicznej radiofonii i telewizji,
- 7) minimalne udziały udogodnień, o których mowa w art. 18a ust. 1, w czasie nadawania poszczególnych programów, jeżeli są one wyższe niż określone w tym przepisie,
- 8) sposoby promowania audycji i utworów, o których mowa w art. 15 ust. 1–3 oraz art. 15a ust. 1, w innych niż programy usługach danej jednostki publicznej radiofonii i telewizji

– ze wskazaniem szacunkowych kosztów realizacji poszczególnych zadań oraz określeniem źródeł ich finansowania.

3. Karta powinności określa także ogólne zasady prowadzenia działalności niewynikającej z misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1, oraz wskazuje najważniejsze rodzaje takiej działalności.

4. W załączniku do karty powinności określa się metody przypisywania przychodów i związanych z nimi kosztów w odniesieniu do działalności, o której mowa w art. 21 ust. 1, oraz pozostałej działalności.

5. Karta powinności jest ustalana w drodze porozumienia zawartego między jednostką publicznej radiofonii i telewizji oraz Przewodniczącym Krajowej Rady działającym na podstawie uchwały Krajowej Rady.

6. Jednostka publicznej radiofonii i telewizji przekazuje Krajowej Radzie projekt karty powinności wraz z uzasadnieniem w terminie do dnia 30 kwietnia roku kalendarzowego poprzedzającego pierwszy rok, który ma być objęty daną kartą.

7. Krajowa Rada udostępnia przedstawiony przez jednostkę publicznej radiofonii i telewizji projekt karty powinności na swojej stronie internetowej w terminie 7 dni od dnia jego otrzymania. Do projektu karty powinności, w ramach otwartych konsultacji społecznych, można zgłaszać uwagi w terminie 30 dni od dnia jego udostępnienia przez Krajową Radę. Po zakończeniu konsultacji społecznych Krajowa Rada udostępnia na swojej stronie internetowej raport, w którym przedstawia ich wyniki.

8. Krajowa Rada prowadzi z jednostką publicznej radiofonii i telewizji uzgodnienia dotyczące projektu karty powinności, w ramach których może zgłosić do niego uwagi.

9. Krajowa Rada przed podjęciem uchwały upoważniającej do zawarcia porozumienia z jednostką publicznej radiofonii i telewizji albo odmawiającej tego upoważnienia ocenia zgodność projektu karty powinności z zasadami wypełniania misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1. Uchwała Krajowej Rady zawiera uzasadnienie.

10. Na podstawie uchwały upoważniającej do zawarcia porozumienia, w terminie do dnia 30 listopada roku kalendarzowego poprzedzającego pierwszy rok objęty daną kartą, Przewodniczący Krajowej Rady zawiera z jednostką publicznej radiofonii i telewizji porozumienie w sprawie ustalenia karty powinności.

11. Krajowa Rada oraz właściwa jednostka publicznej radiofonii i telewizji udostępniają na swoich stronach internetowych ustaloną kartę powinności.

12. Karta powinności może być zmieniona w drodze porozumienia zawartego między jednostką publicznej radiofonii i telewizji a Przewodniczącym Krajowej Rady działającym na podstawie uchwały Krajowej Rady. Przepisy ust. 6–11 stosuje się odpowiednio, z wyjątkiem terminów określonych w ust. 6 i 10. Zawarcie porozumienia następuje w terminie 30 dni od dnia zakończenia konsultacji, o których mowa w ust. 7.

13. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb uzgadniania karty powinności, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia przejrzystego i sprawnego prowadzenia uzgodnień oraz mając na względzie konieczność zapewnienia realizacji misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1, przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji, a także ich swobodę w kształtowaniu programów i innych usług.

Art. 21b. 1. Świadczenie nowej istotnej usługi przez jednostkę publicznej radiofonii i telewizji w ramach jej misji publicznej wymaga objęcia tej usługi kartą powinności.

2. Nową istotną usługą jest usługa, o której mowa w art. 21 ust. 1a pkt 1–2a, zasadniczo różniąca się od dotąd oferowanych usług, której całkowity planowany koszt świadczenia w pierwszym pełnym roku kalendarzowym jej świadczenia jest wyższy niż 3% zaplanowanych rocznych kosztów realizowania misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1, przez daną jednostkę publicznej radiofonii i telewizji w tym okresie.

3. Jeżeli całkowity planowany koszt świadczenia nowej istotnej usługi w pierwszym pełnym roku kalendarzowym jej świadczenia jest niższy niż 3%, ale wyższy niż 2% zaplanowanych rocznych kosztów realizowania misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1, przez daną jednostkę publicznej radiofonii i telewizji w tym okresie, informuje ona Krajową Radę o udziale całkowitego planowanego kosztu świadczenia tej usługi w zaplanowanych rocznych kosztach realizowania misji publicznej przez tę jednostkę w każdym roku z pierwszych trzech pełnych lat kalendarzowych. Taką usługę uważa się za nową istotną usługę, jeżeli całkowity planowany koszt jej świadczenia w jednym roku z pierwszych trzech pełnych lat kalendarzowych jest wyższy niż 3% zaplanowanych rocznych kosztów realizowania misji publicznej przez daną jednostkę publicznej radiofonii i telewizji w tym samym roku kalendarzowym.

4. Za nową istotną usługę uważa się także zasadniczą zmianę dotąd oferowanej usługi, o ile zmiana ta prowadzi do powstania usługi zasadniczo różniącej się od usług dotąd oferowanych, a całkowity koszt w pierwszym pełnym roku kalendarzowym świadczenia zmienionej usługi jest wyższy niż 3% zaplanowanych rocznych kosztów realizowania misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1, przez daną jednostkę publicznej radiofonii i telewizji w tym okresie. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio, z tym że uwzględnia się całkowity koszt zmiany w okresach określonych w ust. 3.

5. Za nową istotną usługę nie uważa się, w szczególności, następujących usług spełniających kryteria określone w ust. 2 lub ich zmian, o których mowa w ust. 4:

- 1) rozpowszechniania, rozprowadzania lub udostępniania istniejących programów lub innych oferowanych dotąd usług, objętych kartą powinności, przez inne niż dotychczas sieci telekomunikacyjne lub platformy dostępu lub przy pomocy nowych technologii;
- 2) towarzyszących programom objętym kartą powinności przekazów tekstowych i audialnych ani udogodnień dla osób niepełnosprawnych, o których mowa w art. 18a ust. 1, art. 21 ust. 1a pkt 10 i art. 47g;
- 3) udostępnianych w systemach teleinformatycznych serwisów poświęconych poszczególnym programom objętym kartą powinności, cykлом programowym, seriom, serialom lub audycjom rozpowszechnianym w takich programach, w tym serwisów rozwijających zawartość programów;
- 4) usług eksperymentalnych świadczonych w ograniczonym zakresie w celu testowania nowych innowacyjnych usług przez badanie ich wykonalności i wartości, nie dłużej niż przez okres 12 miesięcy;
- 5) usług okresowych, oferowanych przez czas doniosłości społecznej wydarzenia, nie dłużej niż przez 12 miesięcy, związanych z ważnymi wydarzeniami kulturalnymi i rocznicami historycznymi lub wynikających z potrzeby zapewnienia bezpieczeństwa publicznego w sytuacjach takich jak klęski żywiołowe, istotne zagrożenia środowiska lub zdrowia publicznego, akty terroryzmu lub działania wojenne;
- 6) rozpowszechniania programów dla odbiorców za granicą, jeżeli nie są one jednocześnie dostępne na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

6. Jednostka publicznej radiofonii i telewizji przed rozpoczęciem świadczenia usług, o których mowa w ust. 5 pkt 4 lub 5, zawiadamia o tym Krajową Radę.

7. Jeżeli projekt karty powinności albo jej zmiany obejmuje nową istotną usługę świadczoną przez jednostkę publicznej radiofonii i telewizji, Krajowa Rada, przed podjęciem uchwały upoważniającej do zawarcia porozumienia, o którym mowa w art. 21a ust. 10, dokonuje:

- 1) oceny wartości nowej istotnej usługi dla demokratycznych, społecznych i kulturalnych potrzeb społeczeństwa oraz pluralizmu mediów, zwanej dalej „wartością publiczną”;
- 2) analizy wpływu nowej istotnej usługi na konkurencję na rynku właściwym, o którym mowa w art. 4 pkt 9 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2019 r. poz. 369, 1571 i 1667), zwanego dalej „wpływem na rynek”.

8. Projekt karty powinności albo jej zmiany obejmujący nową istotną usługę zawiera jej opis oraz analizę jej przewidywanej wartości publicznej oraz wpływu na rynek.

9. Jeżeli projekt karty powinności zawiera braki w zakresie określonym w ust. 8, Przewodniczący Krajowej Rady wzywa jednostkę publicznej radiofonii i telewizji do ich uzupełnienia w terminie 21 dni.

10. Krajowa Rada podejmuje uchwałę odmawiającą upoważnienia do zawarcia porozumienia w sprawie karty powinności lub jej zmiany w zakresie świadczenia nowej istotnej usługi, jeżeli usługa nie posiada dostatecznej wartości publicznej przy uwzględnieniu jej wpływu na rynek. Uchwała Krajowej Rady zawiera uzasadnienie.

11. W razie oferowania przez jednostkę publicznej radiofonii i telewizji nowej istotnej usługi nieobjętej kartą powinności, w szczególności usług, których koszt jest wyższy niż 3% zaplanowanych rocznych kosztów realizowania misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1, przez daną jednostkę publicznej radiofonii i telewizji, oraz usług, o których mowa w ust. 5 pkt 4 i 5, po upływie terminów określonych w tych przepisach, Przewodniczący Krajowej Rady wzywa tę jednostkę do złożenia projektu zmiany karty powinności dotyczącej danej usługi w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania albo do zaniechania oferowania tej usługi.

12. W razie niezastosowania się przez jednostkę publicznej radiofonii i telewizji do wezwania, o którym mowa w ust. 11, albo odmowy zawarcia porozumienia w sprawie zmiany karty powinności Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakazującą danej jednostce publicznej radiofonii i telewizji zaniechanie oferowania usługi, o której mowa w ust. 11, w ramach misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1.

13. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania, jakie powinna spełniać karta powinności w części dotyczącej opisu nowej istotnej usługi, analizy wartości publicznej oraz wpływu na rynek tej usługi, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia przejrzystości i kompletności informacji niezbędnych do analizy wartości publicznej i wpływu na rynek takich usług, potrzebę zapewnienia przejrzystości i innowacyjności działalności jednostek publicznej radiofonii i telewizji oraz konieczności nieobciążania tych jednostek nadmiernymi obowiązkami.

Art. 21c. 1. Jednostka publicznej radiofonii i telewizji, nie później niż do dnia 31 maja każdego roku kalendarzowego, opracowuje i przekazuje Krajowej Radzie projekt planu programowo-finansowego przedsięwzięć określonych w karcie powinności w zakresie realizacji zadań, o których mowa w art. 21 ust. 1a, w kolejnym roku kalendarzowym.

2. Krajowa Rada podejmuje uchwałę w sprawie zatwierdzenia albo odmowy zatwierdzenia planu, o którym mowa w ust. 1, w terminie do dnia 15 grudnia każdego roku kalendarzowego. Przed podjęciem uchwały Krajowa Rada prowadzi uzgodnienia z jednostką publicznej radiofonii i telewizji, w ramach których może wystąpić do jednostki publicznej radiofonii i telewizji o wyjaśnienie, uzupełnienie lub zmianę planu w zakresie wymaganym ustawą lub kartą powinności.

3. W przypadku istotnej zmiany okoliczności, w szczególności w przypadku zmiany karty powinności, plan, o którym mowa w ust. 1, w okresie jego obowiązywania może być zmieniony. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

4. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres planów programowo-finansowych i tryb ich uzgadniania, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia przejrzystego i sprawnego prowadzenia uzgodnień oraz mając na względzie konieczność zapewnienia realizacji misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1, przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji, a także ich swobodę w kształtowaniu programów i innych usług.

Art. 21d. 1. W przypadku niezawarcia porozumienia w sprawie karty powinności obowiązywanie poprzedniej karty powinności przedłuża się do czasu zawarcia porozumienia.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, plan, o którym mowa w art. 21c ust. 1, nie może przewidywać przychodów pochodzących ze środków określonych w art. 31 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 w wysokości przekraczającej wysokość środków pochodzących z tych źródeł przewidzianych w planie na poprzedni rok kalendarzowy.

Art. 22. 1. Organy państwowe mogą podejmować decyzje w sprawach działalności jednostek publicznej radiofonii i telewizji tylko w przypadkach przewidzianych ustawami.

2. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji umożliwiają naczelnym organom państwowym bezpośrednią prezentację oraz wyjaśnianie polityki państwa.

3. Krajowa Rada określa, w drodze rozporządzenia, tryb postępowania w sprawach, o których mowa w ust. 2.

Art. 23. 1. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji stwarzają partiom politycznym możliwość przedstawienia stanowiska w węzłowych sprawach publicznych.

2. Uprawnienia przewidziane w ust. 1 stosuje się odpowiednio do ogólnokrajowych organizacji związków zawodowych i związków pracodawców.

3. Tryb postępowania w sprawach, o których mowa w ust. 1 i 2, określa, w drodze rozporządzenia, Krajowa Rada.

Art. 23a. 1. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji stwarzają organizacjom pożytku publicznego, o których mowa w ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2019 r. poz. 688, 1570 i 2020 oraz z 2020 r. poz. 284), możliwość nieodpłatnego informowania o prowadzonej przez te organizacje działalności nieodpłatnej.

2. Przepis ust. 1 nie wyklucza prawa nadawcy do informowania o działalności organizacji pożytku publicznego w szerszym zakresie.

3. Krajowa Rada w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego określi, w drodze rozporządzenia, tryb postępowania związanego z nieodpłatnym informowaniem o prowadzonej przez organizacje pożytku publicznego nieodpłatnej działalności pożytku publicznego, w tym sposób przygotowania i emisji audycji oraz czas przeznaczony na ich rozpowszechnianie, uwzględniając różnorodność zadań publicznych określonych w art. 4 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie oraz ich znaczenie dla społeczności.

Art. 24. 1. Podmiotom uczestniczącym w wyborach do Sejmu, Senatu, samorządu terytorialnego oraz Parlamentu Europejskiego zapewnia się możliwość rozpowszechniania audycji wyborczych w programach publicznej radiofonii i telewizji na zasadach określonych odrębnymi przepisami.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do wyborów na urząd Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Podmiotom uprawnionym do udziału w kampanii referendalnej w programach radiowych i telewizyjnych w rozumieniu art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 1444 i 1504) zapewnia się możliwość rozpowszechniania audycji referendalnych w programach publicznej radiofonii i telewizji na zasadach określonych odrębnymi przepisami.

Art. 25. 1. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji mogą tworzyć i rozpowszechniać wszystkimi dostępnymi sposobami programy dla odbiorców za granicą w języku polskim i w innych językach.

1a. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji mogą tworzyć i dostarczać przez sieci telekomunikacyjne, w tym w systemach teleinformatycznych, audialne, audiowizualne i tekstowe usługi inne niż programy, w tym audiowizualne usługi medialne na żądanie, dla odbiorców za granicą w języku polskim i w innych językach.

2. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji są obowiązane tworzyć i rozpowszechniać audycje oświatowe dla szkół i innych placówek oświatowo-wychowawczych.

3. Audycje oświatowe powinny odpowiadać wymogom zawartym w szkolnych programach nauczania.

4. Koszty tworzenia programów oraz audycji, o których mowa w ust. 1–2, są pokrywane z budżetu państwa, w granicach określonych ustawą budżetową.

5. Zakres i sposób prowadzenia działalności przewidzianej w ust. 1–2 oraz zasady pokrywania jej kosztów są określane w formie porozumień zawieranych między ministrami właściwymi odpowiednio w sprawach zagranicznych i edukacji narodowej oraz jednostkami publicznej radiofonii i telewizji.

Art. 26. 1. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji działają wyłącznie w formie jednoosobowej spółki akcyjnej Skarbu Państwa, zwanej dalej „spółką”.

2. Telewizję publiczną tworzy spółka „Telewizja Polska – Spółka Akcyjna”, zawiązana w celu tworzenia i rozpowszechniania:

- 1) ogólnokrajowych programów ogólnotematycznych I i II, wyspecjalizowanego programu informacyjno-publicystycznego oraz programu o tematyce kulturalno-artystycznej;
- 2) programów skierowanych do odbiorców za granicą;
- 3) regionalnych programów telewizyjnych;
- 4) innych programów i usług realizujących misję publiczną, o której mowa w art. 21 ust. 1, określonych w karcie powinności, w tym programów wyspecjalizowanych, innych niż wymienione w pkt 1.

2a. Terenowe oddziały spółki „Telewizja Polska – Spółka Akcyjna” mają swoje siedziby w: Białymstoku, Bydgoszczy, Gorzowie Wielkopolskim, Gdańsku, Katowicach, Kielcach, Krakowie, Lublinie, Łodzi, Opolu, Olsztynie, Poznaniu, Rzeszowie, Szczecinie, Warszawie, Wrocławiu.

3. Radiofonię publiczną tworzą:

- 1) spółka „Polskie Radio – Spółka Akcyjna”, zawiązana w celu tworzenia i rozpowszechniania ogólnokrajowych programów radiowych i programów dla odbiorców za granicą;
- 2) spółki zawiązane w celu tworzenia i rozpowszechniania regionalnych programów radiowych, zwane dalej „spółkami radiofonii regionalnej”.

4. Do spółek wymienionych w ust. 2 i 3 stosuje się, z zastrzeżeniem art. 27–30 ustawy, przepisy Kodeksu spółek handlowych z wyjątkiem art. 312 i 402.

5. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, w porozumieniu z Przewodniczącym Krajowej Rady, dokonuje, w drodze decyzji, rezerwacji częstotliwości niezbędnych do wykonywania ustawowych zadań przez spółki oraz określa warunki wykorzystania tych częstotliwości. Do dokonywania, wprowadzania zmian lub cofania rezerwacji częstotliwości stosuje się przepisy ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, z wyłączeniem art. 116.⁴⁾

6. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, w porozumieniu z Przewodniczącym Krajowej Rady, zapewnia dla spółek tworzących i rozpowszechniających:

- 1) ogólnokrajowe programy telewizyjne – częstotliwości niezbędne do pokrycia kraju zasięgiem odbioru programów, o których mowa w art. 26 ust. 2 pkt 1 i 4;
- 2) ogólnokrajowe programy radiowe – częstotliwości niezbędne do pokrycia kraju zasięgiem odbioru programu pierwszego, drugiego, trzeciego i czwartego oraz częstotliwości niezbędne do rozpowszechniania programów radiowych dla odbiorców za granicą, a także częstotliwości niezbędne do rozpowszechniania programów określonych w karcie powinnośc;
- 3) regionalne programy telewizyjne – częstotliwości niezbędne do rozpowszechniania regionalnych programów telewizyjnych, w tym programów określonych w karcie powinnośc;
- 4) regionalne programy radiowe – częstotliwości niezbędne do rozpowszechniania regionalnych programów radiowych, w tym programów określonych w karcie powinnośc.

7. Program TV Polonia jest rozpowszechniany w sposób rozsiewczy satelitarny.

8. Do rezerwacji częstotliwości przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów w sposób cyfrowy, drogą rozsiewczą naziemną lub rozsiewczą satelitarną, stosuje się art. 115 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne.

Art. 27. 1. (uchylony)⁵⁾

2. (uchylony)

3.⁶⁾ Członków zarządu, w tym prezesa zarządu, powołuje i odwołuje Rada Mediów Narodowych.

4. Członków zarządu powołuje się spośród osób posiadających kompetencje w dziedzinie radiofonii i telewizji oraz nieskazanych prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe.

5. (uchylony)

6. (uchylony)⁷⁾

7. Członkowie zarządów i osoby zajmujące kierownicze stanowiska w jednostkach publicznej radiofonii i telewizji kierują się w swojej pracy oraz w ocenie dziennikarzy i innych twórców im podległych zasadami profesjonalizmu, uczciwości i rzetelności oraz wskazaniami zawartymi w art. 21 ust. 1a i 2 ustawy.

⁴⁾ Zdanie drugie w brzmieniu ustalonym przez art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 15 marca 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 643), która weszła w życie z dniem 6 maja 2019 r.

⁵⁾ Przez art. 1 ustawy z dnia 9 stycznia 2020 r. o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o opłatach abonamentowych (Dz. U. poz. 383), która weszła w życie z dniem 10 marca 2020 r.

⁶⁾ Uznaný za niezgodny z Konstytucją w zakresie, w jakim wyłącza udział Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w procedurze powoływania i odwoływania członków zarządu spółek publicznej radiofonii i telewizji na podstawie pkt 3 wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 grudnia 2016 r. sygn. akt K 13/16 (Dz. U. poz. 2210).

⁷⁾ Art. 1 pkt 2 lit. c ustawy z dnia 30 grudnia 2015 r. o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2016 r. poz. 25 i 929) utracił moc w zakresie, w jakim uchyla art. 27 ust. 6 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2015 r. poz. 1531 i 1830) na podstawie pkt 4 lit. b wyroku Trybunału Konstytucyjnego, o którym mowa w odnośniku 6.

Art. 28. 1.⁸⁾ Rada nadzorcza spółki liczy trzech członków.

1a. (uchylony)

1b. (uchylony)

1c. (uchylony)

1d. (uchylony)⁹⁾

1e. Członków rady nadzorczej powołuje i odwołuje Rada Mediów Narodowych.

1f. Członków rady nadzorczej powołuje się spośród osób, które spełniają warunki określone w przepisach o prywatyzacji i komercjalizacji dla kandydatów do rad nadzorczych spółek, w których Skarb Państwa jest jedynym akcjonariuszem.

2. Rada nadzorcza podejmuje uchwały bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy składu rady.

3. Rada nadzorcza wybiera ze swego grona przewodniczącego.

4. Rada nadzorcza uchwała regulamin określający tryb jej działania.

5. (uchylony)

6. Zgody rady nadzorczej wymaga:

- 1) nawiązywanie i rozwiązywanie stosunku pracy z osobami zajmującymi stanowiska kierownicze określone w statucie spółki;
- 2) zawarcie lub przystąpienie przez spółkę do umowy zbiorowej z przedstawicielami pracowników;
- 3) zawiązanie bądź przystąpienie do spółki innej niż spółka, o której mowa w art. 26 ust. 1, a także nabycie lub zbycie udziałów albo akcji w takiej spółce;
- 4) zbycie lub obciążenie nieruchomości.

7. (uchylony)

Art. 28a. 1. Rady programowe publicznej radiofonii i telewizji liczą 15 członków, których powołuje Rada Mediów Narodowych; 10 członków rady programowej reprezentuje ugrupowania parlamentarne. Pozostałych 5 powołuje z grona osób legitymujących się dorobkiem i doświadczeniem w sferze kultury i mediów.

2. Kadencja rady programowej trwa 4 lata, a jej członkowie reprezentują społeczne interesy i oczekiwania związane z działalnością programową spółki.

3. Rada programowa podejmuje uchwały zawierające oceny poziomu i jakości programu bieżącego oraz programów ramowych. Uchwały w sprawach programowych, podejmowane większością głosów w obecności co najmniej połowy składu rady, są przedmiotem obrad i postanowień rady nadzorczej.

4. Członkom rady programowej przysługuje dieta wypłacana przez spółkę w wysokości ustalonej przez Radę Mediów Narodowych.

5. Zarząd spółki zapewnia członkom rady programowej organizacyjne i finansowe warunki dokonywania ocen poziomu i jakości wyemitowanego programu, badania jego odbioru oraz zlecenia niezależnych badań dotyczących percepcji programu i jego społecznych skutków.

Art. 29. 1. (uchylony)

1a. W walnym zgromadzeniu mają prawo uczestniczyć także członkowie Rady Mediów Narodowych.

1b. Zmiana statutu spółki następuje na wniosek lub za uprzednią zgodą Rady Mediów Narodowych.

2. Zarząd spółki nie jest związany poleceniami i zakazami ustanowionymi przez walne zgromadzenie, jeżeli dotyczą one treści programu.

3. (uchylony)¹⁰⁾

⁸⁾ Uznany za niezgodny z Konstytucją w zakresie, w jakim wyłącza udział Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w procedurze powoływania i odwoływania członków rad nadzorczych spółek publicznej radiofonii i telewizji na podstawie pkt 5 lit. b wyroku Trybunału Konstytucyjnego, o którym mowa w odnośniku 6.

⁹⁾ Art. 1 pkt 3 lit. b ustawy wymienionej jako pierwsza w odnośniku 7 utracił moc w zakresie, w jakim uchyla art. 28 ust. 1d ustawy wymienionej jako druga w odnośniku 7 na podstawie pkt 6 lit. b wyroku Trybunału Konstytucyjnego, o którym mowa w odnośniku 6.

¹⁰⁾ Art. 1 pkt 4 ustawy wymienionej jako pierwsza w odnośniku 7 uchylający art. 29 ust. 3 ustawy wymienionej jako druga w odnośniku 7 utracił moc na podstawie pkt 8 wyroku Trybunału Konstytucyjnego, o którym mowa w odnośniku 6.

Art. 30. 1. Tworzenie i rozpowszechnianie regionalnych programów telewizji publicznej należy do terenowych oddziałów spółki, o której mowa w art. 26 ust. 2.

2. Statut spółki określa zakres działania i zadania terenowego oddziału spółki.

3. Terenowym oddziałem spółki kieruje dyrektor powoływany przez zarząd spółki za zgodą Rady Mediów Narodowych.

4. Organem opiniodawczo-doradczym dyrektora terenowego oddziału spółki jest rada programowa oddziału.

4a. Powołując rady programowe oddziałów emitujących programy w językach mniejszości narodowych i etnicznych oraz języku regionalnym, dyrektorzy oddziałów uwzględnią kandydatów zgłaszanych przez organizacje społeczne mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności posługującej się językiem regionalnym.

5. Rada Mediów Narodowych, na wniosek zarządu spółki, po zasięgnięciu opinii dyrektorów terenowych oddziałów, określi minimalny udział audycji tworzonych przez terenowe oddziały spółki w poszczególnych programach ogólnokrajowych.

6. (uchylony)

Art. 30a. 1. Przepisy dotyczące programów dla odbiorców za granicą stosuje się odpowiednio do programu TV Polonia.

2. Organem opiniodawczo-doradczym w sprawach tworzenia i rozpowszechnienia programu TV Polonia jest rada programowa TV Polonia.

Art. 31. 1. Przychodami spółek, o których mowa w art. 26 ust. 2 i 3, są przychody pochodzące z:

- 1) z opłat abonamentowych, odsetek za zwłokę w ich uiszczaniu oraz kar za używanie niezarejestrowanych odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych, z zastrzeżeniem przepisu art. 8 ust. 1 tej ustawy;
- 2) z obrotu prawami do audycji;
- 3) przekazów handlowych;
- 4) z innych źródeł.

2. Przychodami spółek mogą być również dotacje z budżetu państwa.

3. Akcjonariuszom spółek, o których mowa w art. 26 ust. 2 i 3, nie przysługuje prawo do udziału w zysku.

4. Przychody pochodzące ze źródeł określonych w ust. 1 pkt 1 i ust. 2 przeznacza się wyłącznie na realizację misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1.

5. Roczne przychody jednostki publicznej radiofonii i telewizji pochodzące ze źródeł określonych w ust. 1 pkt 1 i ust. 2 nie mogą przekraczać kosztu netto realizacji misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1, przez daną jednostkę publicznej radiofonii i telewizji.

6. Koszt netto realizacji misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1, stanowi różnicę między całkowitym kosztem realizacji misji publicznej poniesionym przez daną jednostkę publicznej radiofonii i telewizji w danym roku kalendarzowym a dochodem netto uzyskanym przez nią w tym okresie z pozostałej działalności.

7. Jeżeli w danym roku kalendarzowym jednostka publicznej radiofonii i telewizji osiągnie przychody pochodzące ze źródeł określonych w ust. 1 pkt 1 i ust. 2 przekraczające koszt netto realizacji misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1, a kwota nadwyżki będzie nie większa niż 10% całkowitego kosztu realizacji misji publicznej przewidzianego w zatwierdzonym planie, o którym mowa w art. 21c ust. 1, na ten rok, jednostka ta może nie zwracać tej nadwyżki pod warunkiem przeznaczenia jej na realizację misji publicznej w kolejnych okresach, na zasadach określonych w karcie powinności.

8. Nadwyżka przekraczająca limit określony w ust. 7, a także nadwyżka w ramach tego limitu, ale nieprzeznaczona zgodnie z ust. 7, podlega zwrotowi Krajowej Radzie, jeżeli pochodzi ze źródeł, o których mowa w ust. 1 pkt 1, lub właściwej jednostce sektora finansów publicznych, jeżeli pochodzi ze źródeł, o których mowa w ust. 2. Zwrotu nadwyżki pochodzącej ze źródeł, o których mowa w ust. 1 pkt 1, dokonuje się przez zmniejszenie należnego przychodu z tych źródeł, w roku kalendarzowym rozliczenia nadwyżki.

9. Decyzję o zwrocie nadwyżki, o której mowa w ust. 8, wydaje Przewodniczący Krajowej Rady na podstawie uchwały Krajowej Rady, uwzględniając ocenę sprawozdania, o którym mowa w art. 31b ust. 1, w terminie 14 dni od dnia podjęcia uchwały.

10. Na wniosek jednostki publicznej radiofonii i telewizji Przewodniczący Krajowej Rady może zezwolić, w drodze decyzji wydanej na podstawie uchwały Krajowej Rady, na zachowanie przez tę jednostkę nadwyżki przekraczającej limit określony w ust. 7 pod warunkiem przeznaczenia tej nadwyżki, we wskazanym w decyzji okresie, na określone w niej szczególne koszty, niezbędne do realizacji misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1.

11. Krajowa Rada uwzględnia uzyskanie przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji nadwyżek, o których mowa w ust. 7, 8 i 10, przy wykonywaniu swoich kompetencji określonych w art. 3 ust. 5 i 6 oraz art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych oraz przy zawieraniu porozumienia, o którym mowa w art. 21a ust. 5, i zatwierdzaniu planu, o którym mowa w art. 21c ust. 1.

Art. 31a. 1. Spółki, o których mowa w art. 26 ust. 2 i 3, są obowiązane do określenia w dokumentacji, o której mowa w art. 10 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2019 r. poz. 351, 1495, 1571, 1655 i 1680 oraz z 2020 r. poz. 568), zasad rachunkowości, w tym zakładowego planu kont, w sposób zapewniający ujęcie w księgach rachunkowych przychodów i związanych z nimi kosztów odrębnie w odniesieniu do działalności, o której mowa w art. 21 ust. 1, oraz pozostałej działalności, a także metod przypisywania kosztów i przychodów do poszczególnych rodzajów prowadzonej działalności.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie narusza obowiązków w zakresie rachunkowości i sprawozdawczości wynikających z odrębnych przepisów.

3. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia dokumentacji, o której mowa w art. 10 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, oraz sposób sporządzania sprawozdania, o którym mowa w art. 31b ust. 1, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia przestrzegania zasad jawności i przejrzystości wykorzystania środków przeznaczonych na realizację misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1.

Art. 31b. 1. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji są obowiązane do sporządzenia i złożenia Krajowej Radzie oraz udostępnienia na swoich stronach internetowych, w terminie do dnia 30 kwietnia danego roku kalendarzowego, sprawozdania za poprzedni rok kalendarzowy z realizacji misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1, zawierającego:

- 1) informację o realizacji określonych w przepisach prawa oraz karcie powinności zadań wynikających z misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1;
- 2) informację o wysokości i sposobie wykorzystania środków pochodzących z poszczególnych źródeł, o których mowa w art. 31 ust. 1 i 2;
- 3) informację o sposobie realizacji zasad, o których mowa w art. 31a ust. 1;
- 4) informację o całkowitym koszcie realizacji misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1, ze wskazaniem kosztów realizacji poszczególnych zadań oraz informację o dochodzie z pozostałej działalności;
- 5) wyliczenie kosztu netto realizacji misji publicznej zgodnie z art. 31 ust. 6 oraz nadwyżek, o których mowa w art. 31 ust. 7 lub 8, jeżeli powstały;
- 6) propozycję przeznaczenia nadwyżki, o której mowa w art. 31 ust. 7, jeżeli powstała.

2. Krajowa Rada na podstawie oceny sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, podejmuje do dnia 30 czerwca każdego roku kalendarzowego uchwałę o jego przyjęciu albo o odmowie jego przyjęcia. Uchwały są udostępniane na stronie internetowej Krajowej Rady.

3. Podejmując uchwałę, o której mowa w ust. 2, Krajowa Rada może określić zalecenia dotyczące sposobu realizacji przedsięwzięć określonych w karcie powinności oraz planie, o którym mowa w art. 21c ust. 1, w kolejnym roku kalendarzowym oraz może polecić podjęcie określonych działań naprawczych, wskazując termin na realizację zaleceń lub działań naprawczych.

4. Jednostka publicznej radiofonii i telewizji, której dotyczą zalecenia lub działania naprawcze, o których mowa w ust. 3, jest obowiązana do zawarcia w sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1, za kolejny rok kalendarzowy informacji o sposobie ich wykonania.

Art. 31c. Jednostki publicznej radiofonii i telewizji przygotowują i udostępniają na swoich stronach internetowych, w terminie do dnia 30 kwietnia danego roku, sprawozdania za poprzedni rok kalendarzowy z wykorzystania wpływów z opłat abonamentowych w rozumieniu ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych, odsetek za zwłokę w ich uiszczeniu oraz kar za używanie niezarejestrowanych odbiorników na realizację misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1, ze wskazaniem środków przeznaczonych na wykonanie poszczególnych zadań wymienionych w art. 21 ust. 1a.

Art. 32. W celu realizacji zadań radiofonii i telewizji publicznej spółki mogą tworzyć, za zgodą Rady Mediów Narodowych, przedsiębiorców przewidzianych przepisami prawa.

Rozdział 5

Koncesje na rozpowszechnianie programów

Art. 33. 1. Rozpowszechnianie programów radiowych i telewizyjnych, z wyjątkiem programów publicznej radiofonii i telewizji, wymaga uzyskania koncesji.

1a. Nie wymaga uzyskania koncesji rozpowszechnianie programów telewizyjnych wyłącznie w systemach teleinformatycznych, chyba że program taki ma być rozprowadzany naziemnie, satelitarnie lub w sieciach kablowych.

2. Organem właściwym w sprawach koncesji jest Przewodniczący Krajowej Rady.

3. Przewodniczący Krajowej Rady podejmuje decyzję w sprawie koncesji na podstawie uchwały Krajowej Rady. Decyzja w tej sprawie jest ostateczna.

Art. 34. 1. Przewodniczący Krajowej Rady, po zasięgnięciu opinii Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w zakresie określonym w ust. 1a pkt 3, ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” informacje o możliwościach uzyskania koncesji na rozpowszechnianie w sposób rozsiewczy naziemny programu radiowego lub telewizyjnego oraz ustala termin, nie krótszy niż 45 dni od dnia ogłoszenia, do składania wniosków o udzielenie koncesji.

1a. W ogłoszeniu, o którym mowa w ust. 1, określa się:

- 1) przedmiot postępowania;
- 2) warunki programowe rozpowszechniania programu, w tym w szczególności rodzaj i charakter programu;
- 3) częstotliwości lub kanały oraz maksymalną moc promieniowaną i lokalizację stacji nadawczych przeznaczonych do rozpowszechniania programu lub obszar, na którym mogą być wykorzystywane częstotliwości, chyba że do rozpowszechniania programu nie jest wymagana rezerwacja częstotliwości;
- 4) liczbę koncesji;
- 5) czas, na jaki może być udzielona koncesja;
- 6) termin i miejsce składania wniosków.

1b. Przewodniczący Krajowej Rady, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia ogłoszenia, o którym mowa w ust. 1, zamieszcza w co najmniej dwóch drukowanych dziennikach o zasięgu ogólnopolskim informację o tym ogłoszeniu.

1c. Rozpatrzeniu podlegają wyłącznie wnioski o udzielenie koncesji w związku z ogłoszeniem, o którym mowa w ust. 1.

2. Przewodniczący Krajowej Rady podaje do publicznej wiadomości listę wnioskodawców uczestniczących w postępowaniu o udzielenie koncesji. W przypadku złożenia większej liczby wniosków, przekraczających istniejące możliwości rozpowszechniania programów, są one rozpatrywane w ramach jednego postępowania.

Art. 35. 1. Koncesja może być udzielona osobie fizycznej, posiadającej obywatelstwo polskie i stałe miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, osobie prawnej lub osobowej spółce handlowej, które mają siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Koncesja dla spółki z udziałem osób zagranicznych może być udzielona, jeżeli:

- 1)¹¹⁾ udział kapitałowy osób zagranicznych w spółce lub udział osób zagranicznych w kapitale zakładowym spółki nie przekracza 49%,
- 1)¹²⁾ **udział kapitałowy osób zagranicznych w spółce lub udział osób zagranicznych w kapitale zakładowym spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółki akcyjnej, a w przypadku prostej spółki akcyjnej – w ogólnej liczbie akcji tej spółki, nie przekracza 49%;**
- 2) umowa lub statut spółki przewidują, że:
 - a) osobami uprawnionymi do reprezentowania lub prowadzenia spraw spółki albo członkami zarządu spółki będą w większości osoby posiadające obywatelstwo polskie i stałe miejsce zamieszkania w Polsce,
 - b) w zgromadzeniu wspólników lub w walnym zgromadzeniu udział głosów osób zagranicznych i spółek zależnych, w rozumieniu Kodeksu spółek handlowych, od osób zagranicznych nie może przekroczyć 49%,
 - c) osoby zagraniczne nie mogą dysponować bezpośrednio lub pośrednio większością przekraczającą 49% głosów w osobowej spółce handlowej,
 - d) członkami rady nadzorczej spółki będą w większości osoby posiadające obywatelstwo polskie i stałe miejsce zamieszkania w Polsce.

¹¹⁾ W tym brzmieniu obowiązuje do wejścia w życie zmiany, o której mowa w odnośniku 12.

¹²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 7 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1655 oraz z 2020 r. poz. 288), która wejdzie w życie z dniem 1 marca 2021 r.

3. Koncesja może być również udzielona:

- 1) osobie zagranicznej lub
- 2) spółce zależnej, w rozumieniu Kodeksu spółek handlowych, od osoby zagranicznej

– których siedziba lub stałe miejsce zamieszkania znajduje się w państwie członkowskim Europejskiego Obszaru Gospodarczego – bez stosowania ograniczeń zawartych w ust. 2.

Art. 35a. 1. Nadawca może złożyć wniosek o udzielenie koncesji na kolejny okres, nie później niż 12 miesięcy przed wygaśnięciem posiadanej koncesji.

2. W przypadku złożenia przez nadawcę wniosku, o którym mowa w ust. 1, odmowa udzielenia koncesji na kolejny okres możliwa jest wyłącznie, gdy w stosunku do nadawcy zachodzi którakolwiek z okoliczności wskazanych w art. 38 ust. 1 lub 2.

3. W przypadku złożenia przez nadawcę wniosku, o którym mowa w ust. 1, do postępowania w sprawie udzielenia koncesji nie stosuje się przepisów art. 34 i 36 ust. 1 i 2.

Art. 36. 1. W postępowaniu o udzielenie koncesji ocenia się w szczególności:

- 1) stopień zgodności zamierzonej działalności programowej z zadaniami określonymi w art. 1 ust. 1 ustawy, z uwzględnieniem stopnia realizacji tych zadań przez innych nadawców działających na obszarze objętym koncesją;
- 2) możliwości dokonania przez wnioskodawcę koniecznych inwestycji i finansowania programu;
- 3) przewidywany udział w programie audycji wytworzonych przez nadawcę lub na jego zamówienie albo we współdziałaniu z innymi nadawcami;
- 4) przewidywany udział audycji, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 3, w programie telewizyjnym albo utworów, o których mowa w art. 15 ust. 2, w programie radiowym lub telewizyjnym;
- 5) dotychczasowe przestrzeganie przepisów dotyczących radiokomunikacji i środków masowego przekazu.

2. Koncesji nie udziela się, jeżeli rozpowszechnianie programów przez wnioskodawcę mogłoby spowodować:

- 1) zagrożenie interesów kultury narodowej, dobrych obyczajów i wychowania, bezpieczeństwa i obronności państwa oraz zagrożenia dla bezpieczeństwa informacji niejawnych;
- 2) osiągnięcie przez wnioskodawcę pozycji dominującej w dziedzinie środków masowego przekazu na danym terenie.

3. Koncesja jest udzielana na 10 lat.

Art. 36a. Jeżeli w wyniku dokonania oceny wniosków w trybie art. 36 liczba wnioskodawców pozostaje większa niż liczba koncesji przewidzianych do udzielenia, zarządza się przetarg, którego przedmiotem jest udzielenie koncesji.

Art. 36b. 1. Przewodniczący Krajowej Rady ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” o konieczności przeprowadzenia przetargu wśród wnioskodawców, o których mowa w art. 36a.

2. W ogłoszeniu określa się również:

- 1) minimalną opłatę za udzielenie koncesji – nie niższą niż określona przepisami opłata przewidziana za udzielenie koncesji;
- 2) miejsce i termin składania ofert;
- 3) wysokość, formę i termin wniesienia wadium;
- 4) termin rozstrzygnięcia przetargu.

3. Przetarg przeprowadza Przewodniczący Krajowej Rady.

4. Ofertę sporządzoną w języku polskim składa się w terminie, miejscu i formie określonych stosownie do ust. 1 i 2, w zapieczętowanych kopertach.

5. Oferta zawiera:

- 1) oznaczenie wnioskodawcy, jego siedziby i adresu albo miejsca zamieszkania i adresu oraz adresu głównego miejsca wykonywania działalności gospodarczej;
- 2) deklarowaną wysokość opłaty za udzielenie koncesji.

6. Oferty złożone nie podlegają wycofaniu.

Art. 36c. 1. Przewodniczący Krajowej Rady dokonuje wyboru ofert w liczbie zgodnej z liczbą koncesji, o której mowa w art. 34 ust. 1a pkt 4, kierując się wysokością zadeklarowanych opłat za udzielenie koncesji.

2. W przypadku gdy kilku wnioskodawców zadeklarowało opłatę w takiej samej wysokości, wzywa się tych wnioskodawców do ponownego zadeklarowania wysokości opłaty i wybiera ofertę przedsiębiorcy, który zadeklarował wyższą opłatę.

3. Przewodniczący Krajowej Rady przekazuje wnioskodawcom, którzy złożyli oferty, pisemną informację o wyniku przetargu, niezwłocznie po jego rozstrzygnięciu, oraz:

- 1) zwraca wadium wnioskodawcom, których oferty nie zostały wybrane;
- 2) zalicza wadium na poczet opłaty wnioskodawcom, których oferty zostały wybrane.

4. Udziela się koncesji wnioskodawcom, których oferty zostały wybrane.

Art. 36d. 1. Wnioskodawca przekazujący podczas postępowania o udzielenie koncesji informacje stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu przepisów o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji może zgłosić wniosek, aby informacjom tym była nadana klauzula poufności.

2. Informacjom nadaje się klauzulę poufności, pod warunkiem że wnioskodawca:

- 1) przekazując informacje, wyczerpująco uzasadni swoje żądanie;
- 2) z przekazanych informacji sporządzi streszczenie, które może zostać udostępnione innym uczestnikom postępowania.

3. Informacje, którym nadano klauzulę poufności, nie mogą być udostępniane innym uczestnikom postępowania bez zgody wnioskodawcy przekazującego informacje.

Art. 37. 1. Koncesja określa w szczególności:

- 1) nadawcę, jego siedzibę albo miejsce zamieszkania;
- 2) przedmiot działalności objętej koncesją;
- 3) sposób rozpowszechniania programu (analogowy rozsiewczy naziemny, cyfrowy rozsiewczy naziemny w multipleksie, rozsiewczy satelitarny, w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsiewczego naziemnego lub rozsiewczego satelitarnego) oraz:
 - dla rozpowszechniania analogowego rozsiewczego naziemnego:
 - a) lokalizację stacji,
 - b) wysokość zawieszenia anteny,
 - c) maksymalną moc promieniowaną,
 - d) charakterystykę promieniowania anteny,
 - e) częstotliwość,
 - f) polaryzację,
 - dla rozpowszechniania cyfrowego rozsiewczego naziemnego w multipleksie:
 - g) multipleks,
 - h) obszar rozpowszechniania,
 - i) parametry sygnalizacyjne – identyfikatory ID,
 - dla rozpowszechniania rozsiewczego satelitarnego:
 - j) nazwę wykorzystywanego satelity,
 - k) położenie satelity na orbicie,
 - l) częstotliwość,
 - m) lokalizację stacji dosyłowej,

- dla rozpowszechniania w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania roz-siewczego naziemnego lub rozsiewczego satelitarnego:
 - n) lokalizację stacji głównej,
 - o) obszar objęty siecią telekomunikacyjną;
- 4) rodzaj programu i czas jego rozpowszechniania;
- 5) datę rozpoczęcia rozpowszechniania programu;
- 6) termin wygaśnięcia koncesji.

2. Koncesja może określać inne warunki prowadzenia działalności, niezbędne dla realizacji przepisów ustawy.

3.¹³⁾ Koncesja w zakresie określonym w ust. 1 pkt 3 tiret pierwsze i drugie jest udzielana w porozumieniu z Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej, który zajmuje stanowisko, mając na względzie spełnienie warunków określonych w art. 114 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne.

3a.¹⁴⁾ Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonuje niezwłocznie rezerwacji częstotliwości dla nadawcy, który uzyskał koncesję na rozpowszechnianie programu radiofonicznego w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną. Do dokonywania lub wprowadzania zmian rezerwacji częstotliwości, o której mowa w zdaniu pierwszym, stosuje się przepisy ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, z wyłączeniem art. 116.

4. Krajowa Rada, po zasięgnięciu opinii Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, określi, w drodze rozporządzenia, dane, które powinien zawierać wniosek, oraz szczegółowy tryb postępowania w sprawach udzielania i cofania koncesji.

Art. 37a. Dostawca usługi medialnej jest obowiązany do corocznego składania do Krajowej Rady sprawozdania finansowego, w formie przewidzianej w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

Art. 37b. Nadawca jest obowiązany zgłaszać Przewodniczącemu Krajowej Rady wszelkie zmiany danych zawartych w wniosku o udzielenie koncesji, w terminie 14 dni od dnia ich powstania.

Art. 38. 1. Koncesję cofa się, jeżeli:

- 1) wydano prawomocne orzeczenie zakazujące nadawcy wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją;
- 2) nadawca rażąco narusza warunki określone w ustawie lub w koncesji;
- 3) działalność objęta koncesją jest wykonywana w sposób sprzeczny z ustawą lub z warunkami określonymi w koncesji, a nadawca, pomimo wezwania Przewodniczącego Krajowej Rady, w wyznaczonym terminie nie usunął stanu faktycznego lub prawnego niezgodnego z warunkami określonymi w koncesji lub w ustawie;
- 4) nadawca, pomimo wezwania Przewodniczącego Krajowej Rady, nie rozpoczął rozpowszechniania programu w terminie ustalonym w koncesji lub trwale zaprzestał wykonywania rozpowszechniania programu za pomocą wszystkich lub niektórych stacji nadawczych – chyba że nadawca wykaże, że opóźnienie rozpoczęcia rozpowszechniania programu lub zaprzestanie rozpowszechniania programu zostały spowodowane okolicznościami od niego niezależnymi. Za trwale zaprzestanie rozpowszechniania programu uważa się fakt nierozpowszechniania programu przez okres trzech kolejno następujących po sobie miesięcy.

2. Koncesja może być cofnięta, jeżeli:

- 1) rozpowszechnianie programu powoduje zagrożenie interesów kultury narodowej, bezpieczeństwa i obronności państwa lub narusza normy dobrego obyczaju;
- 2) (uchylony)
- 3) rozpowszechnianie programu powoduje osiągnięcie przez nadawcę pozycji dominującej w dziedzinie środków masowego przekazu na danym rynku właściwym w rozumieniu przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów;
- 4) nastąpi przejęcie bezpośredniej lub pośredniej kontroli nad działalnością nadawcy przez inną osobę.

3. Przewodniczący Krajowej Rady podaje do publicznej wiadomości informacje o wszczęciu postępowania w sprawie cofnięcia koncesji.

4. W przypadku uprawomocnienia się decyzji w sprawie cofnięcia koncesji Przewodniczący Krajowej Rady niezwłocznie ogłasza o możliwości uzyskania koncesji w zakresie objętym cofniętą koncesją.

¹³⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 11 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. poz. 1495 oraz z 2020 r. poz. 568), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2020 r.

¹⁴⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 2 pkt 2 ustawy, o której mowa w odnośniku 4.

Art. 38a. 1. Uprawnienia wynikające z koncesji są niezbywalne, z zastrzeżeniem ust. 3–5.

2. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1, nie przechodzą na nabywcę przedsiębiorstwa upadłego.

3. W przypadku łączenia, podziału albo innego rodzaju przekształceń spółek handlowych, uprawnienia, o których mowa w ust. 1, mogą przejść na inny podmiot za zgodą Krajowej Rady wyrażoną w formie uchwały. Odmowa wyrażenia zgody następuje, gdy:

- 1) nadawca osiągnie pozycję dominującą w dziedzinie środków masowego przekazu na danym rynku właściwym w rozumieniu przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów;
- 2) nastąpi przejęcie bezpośredniej lub pośredniej kontroli nad działalnością nadawcy przez inną osobę.

3a. Osoba fizyczna może przenieść uprawnienia wynikające z koncesji, za zgodą Krajowej Rady wyrażoną w formie uchwały, na spółkę, której jest współnikiem i która spełnia warunki, o których mowa w art. 35. Odmowa wyrażenia zgody następuje z przyczyn, o których mowa w art. 36 ust. 2.

4. Na podstawie uchwały Krajowej Rady, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję w sprawie wyrażenia zgody bądź odmowy, o której mowa w ust. 3 i 3a.

5. Do uprawnień wynikających z rezerwacji częstotliwości stosuje się przepisy ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne.

Art. 38b.¹⁵⁾ 1. Niezwłocznie po doręczeniu decyzji, o której mowa w art. 123 ust. 13 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, Przewodniczący Krajowej Rady wszczyna z urzędu postępowanie w sprawie zmiany koncesji w zakresie określonym tą decyzją.

2. Zmiana koncesji, o której mowa w ust. 1, nie wymaga zgody strony.

3. W postępowaniu w sprawie zmiany koncesji, o którym mowa w ust. 1, przepisów art. 34 i art. 40 nie stosuje się.

Art. 39. Koncesja na rozpowszechnianie programu telewizyjnego obejmuje również wykorzystanie sygnału telewizyjnego do rozpowszechniania przekazów tekstowych.

Art. 39a. 1. Koncesja może być udzielona na rozpowszechnianie w sieciach kablowych lub w sposób rozsiewczy satelitarny programu poświęconego wyłącznie:

- 1) telesprzedaży;
- 2) autopromocji.

2. Do programów, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy, z wyłączeniem przepisów art. 15–15b.

3. Do programów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, nie stosuje się:

- 1) ograniczenia dopuszczalnego wymiaru czasowego reklam i telesprzedaży w ciągu godziny, określonego w art. 16 ust. 3;
- 2) przepisów art. 16 ust. 6 oraz art. 16a.

Art. 39b. 1. O uznanie za nadawcę społecznego może do Krajowej Rady wystąpić:

- 1) stowarzyszenie w ramach realizacji celów statutowych;
- 2) fundacja w ramach realizacji celów statutowych;
- 3) kościelna lub wyznaniowa osoba prawna kościoła lub związku wyznaniowego o uregulowanej w ustawie sytuacji prawnej.

2. Nadawca społeczny jest zwolniony z opłat za udzielenie lub zmianę koncesji.

3. W przypadku naruszenia przez nadawcę społecznego wymogów określonych w art. 4 pkt 10, organ koncesyjny wydaje decyzję o uchyleniu decyzji o uznaniu za nadawcę społecznego, w której stwierdza obowiązek uiszczenia opłat, o których mowa w ust. 2, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczone od dnia udzielenia lub zmiany koncesji.

Art. 40. 1. Za udzielenie koncesji na rozpowszechnianie programu radiowego lub telewizyjnego pobiera się opłatę, niezależnie od rocznych opłat za prawo do dysponowania częstotliwością przewidzianych w ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne. Przez udzielenie koncesji rozumie się również jej zmianę.

¹⁵⁾ Dodany przez art. 2 pkt 3 ustawy, o której mowa w odnośniku 4.

2. Opłata za udzielenie koncesji nie może być wyższa niż:

- 1) dla rozpowszechniania programu radiowego w sposób analogowy rozsiewczy naziemny – 12 317 570 zł¹⁶⁾;
- 2) dla rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób analogowy rozsiewczy naziemny – 25 890 000 zł¹⁶⁾;
- 3) dla rozpowszechniania programu radiowego w sposób cyfrowy rozsiewczy naziemny w multipleksie – 6 158 785 zł¹⁶⁾;
- 4) dla rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób cyfrowy rozsiewczy naziemny w multipleksie – 25 890 000 zł¹⁶⁾.

3. Opłata za udzielenie koncesji wynosi:

- 1) dla rozpowszechniania programu radiowego w sposób rozsiewczy satelitarny – 500 zł¹⁶⁾;
- 2) dla rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób rozsiewczy satelitarny – 10 000 zł¹⁶⁾;
- 3) dla rozpowszechniania programu radiowego w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsiewczego naziemnego lub rozsiewczego satelitarnego – 500 zł¹⁶⁾;
- 4) dla rozpowszechniania programu telewizyjnego w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsiewczego naziemnego lub rozsiewczego satelitarnego – 2000 zł¹⁶⁾.

4. W przypadku rozpowszechniania programu radiowego lub telewizyjnego różnymi sposobami opłatę za udzielenie koncesji ustala się jako sumę należności za poszczególne sposoby rozpowszechniania tych programów.

5. W przypadku opłaty za udzielenie koncesji na jednoczesne rozpowszechnianie programu radiowego w sposób analogowy rozsiewczy naziemny i cyfrowy rozsiewczy naziemny w multipleksie, opłata ustalana jest jak za udzielenie koncesji dla rozpowszechniania programu radiowego w sposób cyfrowy rozsiewczy naziemny w multipleksie.

6. Krajowa Rada, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, nie wyższą niż określona w ust. 2 wysokość opłaty za udzielenie koncesji oraz sposób wyliczania tej opłaty, biorąc pod uwagę:

- 1) czas emisji reklam;
- 2) dla programów, o których mowa w ust. 2 pkt 1:
 - a) liczbę mieszkańców w zasięgu programu,
 - b) zakres fal radiowych,
 - c) liczbę mieszkańców miast w zasięgu programu;
- 3) dla programów, o których mowa w ust. 2 pkt 2, liczbę mieszkańców w zasięgu programu;
- 4) dla programów, o których mowa w ust. 2 pkt 3:
 - a) w przypadku udzielenia koncesji o zasięgu mniejszym od zasięgu sygnału multipleksu ogólnopolskiego, za który uznaje się obszar całego kraju – liczbę mieszkańców w zasięgu programu,
 - b) standard naziemnej radiofonii cyfrowej,
 - c) w przypadku zmiany koncesji na rozpowszechnianie programu drogą rozsiewczą naziemną, polegającej na przyznaniu prawa do rozpowszechniania programu w sposób cyfrowy – liczbę mieszkańców objętych rozpowszechnianiem programu w sposób analogowy;
- 5) dla programów, o których mowa w ust. 2 pkt 4:
 - a) w przypadku udzielenia koncesji o zasięgu mniejszym od zasięgu sygnału multipleksu ogólnopolskiego, za który uznaje się obszar całego kraju – liczbę mieszkańców w zasięgu programu,
 - b) standard naziemnej telewizji cyfrowej,
 - c) w przypadku zmiany koncesji na rozpowszechnianie programu drogą rozsiewczą naziemną, polegającej na przyznaniu prawa do rozpowszechniania programu w sposób cyfrowy – liczbę mieszkańców objętych rozpowszechnianiem programu w sposób analogowy;
- 6) proporcjonalnie okres pozostały do wygaśnięcia koncesji – w przypadku zmiany koncesji, która ma wpływ na wysokość opłaty za udzielenie koncesji.

7. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, metody techniczne ustalania zasięgu programu na obszarze objętym rozpowszechnianiem programu w sposób rozsiewczy naziemny, biorąc pod uwagę stan nauki i techniki w tej dziedzinie.

¹⁶⁾ Aktualną wysokość opłaty za udzielenie koncesji ogłasza w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, na podstawie art. 40 ust. 9.

8. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 2 i 3, oraz opłat określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 6, podlega waloryzacji w każdym roku o średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w poprzednim roku kalendarzowym, ogłaszany przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. W przypadku gdy wskaźnik ten ma wartość ujemną, stawki opłat nie ulegają zmianie.

9. Przewodniczący Krajowej Rady, nie później niż do dnia 31 października każdego roku, ogłasza na rok następny, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość opłat, o których mowa w ust. 2 i 3 oraz w przepisach wydanych na podstawie ust. 6, uwzględniając przepis ust. 8, zaokrąglając je w górę do pełnych złotych.

10. Opłatę za udzielenie koncesji uiszcza się jednorazowo lub w równych rocznych ratach płatnych w kolejnych latach obowiązywania koncesji. Sposób uiszczania opłaty określa się, na podstawie wniosku, w decyzji o udzieleniu koncesji.

11. Opłatę albo pierwszą ratę opłaty, o której mowa w ust. 10, uiszcza się w terminie 60 dni od dnia doręczenia decyzji o udzieleniu koncesji. W przypadku rozłożenia opłaty na raty, w decyzji o udzieleniu koncesji, ustala się opłatę prolongacyjną na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm.¹⁷⁾).

12. W przypadku uchylenia albo cofnięcia koncesji całość opłaty, o której mowa w ust. 1, w zakresie w jakim nie została uiszczona, staje się wymagalna i jest uiszczana w terminie 60 dni od dnia doręczenia decyzji o uchyleniu albo cofnięciu koncesji.

13. Opłata za udzielenie koncesji stanowi dochód budżetu państwa.

Art. 40a. 1. Nabycie lub objęcie udziałów albo akcji, bądź nabycie prawa z udziałów lub akcji przez osobę zagraniczną w spółce, która posiada koncesję na rozpowszechnianie programu, wymaga zezwolenia Przewodniczącego Krajowej Rady, do którego stosuje się odpowiednio przepisy art. 33 ust. 3, art. 35 ust. 2, art. 36 ust. 2 oraz art. 38.

2. Czynność, o której mowa w ust. 1, dokonana przez podmiot, w stosunku do którego osoba zagraniczna jest podmiotem dominującym, w rozumieniu Kodeksu spółek handlowych, uważa się za czynność dokonaną przez podmiot dominujący.

3. Przewodniczący Krajowej Rady wydaje i cofa zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, na podstawie uchwały Krajowej Rady.

4. Czynności, o których mowa w ust. 1, dokonane bez zezwolenia są nieważne.

5. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się do osób zagranicznych lub spółek zależnych, w rozumieniu Kodeksu spółek handlowych, do osób zagranicznych, których siedziby lub miejsce zamieszkania znajdują się w państwach będących członkami Europejskiego Obszaru Gospodarczego.

Art. 40b. Do kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy, o której mowa w art. 33, stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

Rozdział 6

Rozpowszechnianie niektórych programów telewizyjnych i rozprowadzanie programów

Art. 41. 1. Zgłoszenia do rejestru wymaga:

- 1) program rozprowadzany;
- 2) program telewizyjny rozpowszechniany wyłącznie w systemie teleinformatycznym.

2. Obowiązek określony w ust. 1 pkt 1 nie dotyczy programów, o których mowa w art. 43 ust. 1.

3. Organem prowadzącym rejestr jest Przewodniczący Krajowej Rady.

4. Do postępowania w sprawach wpisu do rejestru stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że ustawa stanowi inaczej.

5. Rejestr jest jawny.

¹⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 924, 1018, 1495, 1520, 1553, 1556, 1649, 1655, 1667, 1751, 1818, 1978, 2020 i 2200 oraz z 2020 r. poz. 285 i 568.

Art. 42. 1. Za wpis programu do rejestru programów telewizyjnych rozpowszechnianych wyłącznie w systemie teleinformatycznym i programów rozprowadzanych podmiot zgłaszający program uiszcza opłatę w wysokości 100 zł¹⁸⁾ za każdy program.

2. Opłata, o której mowa w ust. 1, stanowi dochód budżetu państwa.

3. Do waloryzacji i ogłaszania wysokości opłaty, o której mowa w ust. 1, stosuje się art. 40 ust. 8 i 9.

Art. 43. 1. Operator rozprowadzający program, z wyłączeniem podmiotu rozprowadzającego program w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną w multipleksie, jest obowiązany do rozprowadzania programów „Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II” i jednego regionalnego programu telewizyjnego rozpowszechnianego przez Telewizję Polską S.A. oraz programów rozpowszechnianych w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 30 czerwca 2011 r. o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 649) na podstawie koncesji na rozpowszechnianie tych programów w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną przez Telewizję Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizję Puls Sp. z o.o. W przypadku operatora rozprowadzającego programy w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozszewczego naziemnego lub rozszewczego satelitarnego obowiązek rozprowadzania regionalnego programu telewizyjnego dotyczy regionalnego programu telewizyjnego właściwego dla danego obszaru.

2. Nadawca, który rozpowszechnia program, wymieniony w ust. 1, nie może odmówić operatorowi rozprowadzającemu program w sieci telekomunikacyjnej, o której mowa w ust. 1, zgody na rozprowadzanie tego programu, ani też może uzależnić udzielenia takiej zgody od uiszczenia jakiegokolwiek wynagrodzenia, w tym w szczególności z tytułu udzielenia licencji za korzystanie z nadania.

3. Przewodniczący Krajowej Rady przeprowadza ocenę realizacji obowiązku, o którym mowa w ust. 1, nie rzadziej niż raz na dwa lata, kierując się interesem społecznym w zakresie dostarczania informacji, udostępniania dóbr kultury i sztuki, ułatwiania korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki i upowszechniania edukacji obywatelskiej.

4. Wyniki oceny Przewodniczący Krajowej Rady przedstawia ministrowi właściwemu do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, który podejmuje działania konieczne do zapewnienia, aby obowiązki, o których mowa w ust. 1, były proporcjonalne i przejrzyste oraz nakładane jedynie wtedy, gdy jest to niezbędne do realizacji celów określonych w ust. 3.

Art. 43a. 1. Nadawca, który rozpowszechnia program, wymieniony w art. 43 ust. 1, jest obowiązany do nieodpłatnego udostępniania tego programu na wniosek operatora rozprowadzającego program, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku.

2. Jeżeli nadawca nie wykonał obowiązku polegającego na nieodpłatnym udostępnianiu programu, Przewodniczący Krajowej Rady, na wniosek operatora rozprowadzającego program, wzywa nadawcę do udostępnienia tego programu temu operatorowi, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania.

3. Operator rozprowadzający program, jest obowiązany:

- 1) rozprowadzać i oferować program, który został mu nieodpłatnie udostępniony;
- 2) umieszczać w swojej ofercie informację, że program ten jest przeznaczony do powszechnego i nieodpłatnego odbioru również w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną.

Art. 44. 1. Organ rejestracyjny dokonuje wpisu do rejestru programu, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt 1, na podstawie zgłoszenia.

2. Operator rozprowadzający program dokonuje zgłoszenia programu do rejestru nie później niż na miesiąc przed rozpoczęciem jego rozprowadzania.

3. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1:

- 1) wskazuje wnioskodawcę, jego siedzibę lub miejsce zamieszkania, adres korespondencyjny, w tym poczty elektronicznej, zapewniający skuteczny i szybki kontakt;
- 2) wskazuje program przewidziany do rozprowadzania i jego nadawcę;
- 3) określa obszar, na którym program ma być rozprowadzany.

¹⁸⁾ Aktualną wysokość opłaty za wpis programu do rejestru programów telewizyjnych ogłasza w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, na podstawie art. 42 ust. 3.

4. Operator rozprowadzający program dołącza do zgłoszenia:

- 1) dokumenty wskazujące, że rozprowadzanie programu nie będzie naruszało praw nadawcy programu;
- 2) dokumenty wskazujące, że program jest rozpowszechniany, a w przypadku programu przekazywanego przez nadawcę operatorowi – umowę z nadawcą programu.

5. (uchylony)

6. Wpis do rejestru zawiera w szczególności dane, o których mowa w ust. 3, z wyjątkiem adresu miejsca zamieszkania, jeżeli jest on inny niż adres siedziby.

7. Rozprowadzanie programu można rozpocząć, jeżeli organ rejestracyjny nie odmówił rejestracji w terminie miesiąca od dnia zgłoszenia, pod warunkiem uiszczenia przez operatora opłaty, o której mowa w art. 42 ust. 1.

8. Organ rejestracyjny może wezwać operatora rozprowadzającego program do uzupełnienia zgłoszenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. W sytuacji gdy organ rejestracyjny wezwał operatora do uzupełnienia zgłoszenia, termin, o którym mowa w ust. 7, biegnie od dnia wpływu uzupełnienia zgłoszenia.

9. Operator rozprowadzający program jest obowiązany zgłaszać organowi rejestracyjnemu, w terminie 14 dni, zmiany stanu faktycznego i prawnego objętego wpisem do rejestru, powstałe po dniu dokonania wpisu. Do zgłaszania zmian stosuje się odpowiednio przepisy o wpisie do rejestru.

Art. 44a. 1. Organ rejestracyjny dokonuje wpisu do rejestru programu, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt 2, na podstawie zgłoszenia.

2. Nadawca programu telewizyjnego rozpowszechnianego wyłącznie w systemie teleinformatycznym dokonuje zgłoszenia programu do rejestru nie później niż na miesiąc przed rozpoczęciem jego rozpowszechniania.

3. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1:

- 1) wskazuje nadawcę, jego siedzibę lub miejsce zamieszkania, adres korespondencyjny, w tym poczty elektronicznej, zapewniający skuteczny i szybki kontakt;
- 2) zawiera podstawowe informacje o programie przewidzianym do rozpowszechniania;
- 3) określa sposób rozpowszechniania programu.

4. Wpis do rejestru zawiera w szczególności dane, o których mowa w ust. 3, z wyjątkiem adresu miejsca zamieszkania, jeżeli jest on inny niż adres siedziby.

5. Rozpowszechnianie programu można rozpocząć, jeżeli organ rejestracyjny nie odmówił rejestracji w terminie miesiąca od dnia zgłoszenia.

6. Organ rejestracyjny może wezwać nadawcę do uzupełnienia zgłoszenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. W sytuacji gdy organ rejestracyjny wezwał nadawcę do uzupełnienia zgłoszenia, termin, o którym mowa w ust. 5, biegnie od dnia wpływu uzupełnienia zgłoszenia.

7. Nadawca jest obowiązany zgłaszać organowi rejestracyjnemu, w terminie 14 dni, zmiany stanu faktycznego i prawnego objętego wpisem do rejestru, powstałe po dniu dokonania wpisu. Do zgłaszania zmian stosuje się odpowiednio przepisy o wpisie do rejestru.

Art. 45. 1. Organ rejestracyjny wykreśla z rejestru program, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt 2, jeżeli w programie tym, w okresie ostatnich 12 miesięcy, co najmniej dwukrotnie zostały zamieszczone treści poważnie naruszające przepisy art. 18 ust. 1, 4 i 5.

2. Organ rejestracyjny odmawia wpisu do rejestru programu, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt 1, jeżeli w programie tym, w okresie ostatnich 12 miesięcy, co najmniej dwukrotnie zostały zamieszczone treści poważnie naruszające przepisy art. 18 ust. 1, 4 i 5.

3. Organ rejestracyjny wykreśla z rejestru program rozprowadzany, jeżeli:

- 1) w programie tym, w okresie ostatnich 12 miesięcy, co najmniej dwukrotnie zostały zamieszczone treści poważnie naruszające przepisy art. 18 ust. 1, 4 i 5;
- 2) operator bez zezwolenia nadawcy wprowadza zmiany do programu, rozpowszechnia go nie w całości lub nierównocześnie;
- 2a) w programie tym operator nie dostarcza odbiorcom rozpowszechnianych w audycji udogodnień dla osób niepełnosprawnych.
- 3) (uchylony)

4. Odmowa wpisu lub jego wykreślenie, o których mowa w ust. 1–3, następuje w drodze decyzji administracyjnej, do której stosuje się odpowiednio przepis art. 33 ust. 3.

Art. 46. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób i tryb prowadzenia rejestru programów rozpowszechnianych wyłącznie w systemie teleinformatycznym i programów rozprowadzanych, w tym:

- 1) wzór rejestru,
- 2) wzór zgłoszenia o wpis do rejestru

– uwzględniając możliwość prowadzenia rejestru oraz zgłaszania do niego wniosków w systemie teleinformatycznym, konieczność zapewnienia przejrzystości i kompletności zapisu informacji znajdujących się w rejestrze oraz sprawność postępowania rejestracyjnego, a także nieobciążanie dostawców usług medialnych utrudnieniami w zakresie wykonywanej działalności.

Art. 46a. 1. Jeżeli nadawca programu, o którym mowa w art. 45 ust. 3 pkt 1, jest ustanowiony w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Krajowa Rada zawiadamia tego nadawcę i Komisję Europejską o stwierdzonych naruszeniach oraz o zamiarze wykreślenia rozprowadzanego programu z rejestru. Program jest wykreślany z rejestru, jeżeli w ciągu dwóch miesięcy od zawiadomienia, w wyniku konsultacji prowadzonych przez Krajową Radę z państwem, w którym jest ustanowiony nadawca, i z Komisją Europejską, nie nastąpi zaniechanie naruszeń.

2. Środki, o których mowa w ust. 1, muszą być obiektywnie niezbędne, stosowane w sposób niedyskryminacyjny i proporcjonalny do zamierzonych celów oraz gdy zostały spełnione następujące warunki:

- 1) Krajowa Rada powiadomiła Komisję Europejską i państwo członkowskie, w którym nadawca ma swoją siedzibę, o zamiarze podjęcia takich środków i uzasadniła swoją ocenę oraz
- 2) Komisja Europejska stwierdziła, że środki te są zgodne z prawem unijnym.

Art. 46b. 1. Jeżeli program nadawcy ustanowionego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej jest kierowany w całości lub w przeważającej części na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Przewodniczący Krajowej Rady może wystąpić do państwa, w którym ustanowiony jest nadawca tego programu w celu zastosowania odpowiedniego rozwiązania, w tym zwłaszcza zapewniającego poszanowanie w tym programie zasad ochrony interesu publicznego określonych w ustawie oraz w przepisach odrębnych.

2. Jeżeli w ciągu dwóch miesięcy od wystąpienia, o którym mowa w ust. 1, nie dojdzie do zastosowania odpowiedniego rozwiązania, a nadawca danego programu jest ustanowiony w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej w celu obejścia przepisów obowiązujących w Rzeczypospolitej Polskiej, Przewodniczący Krajowej Rady może zawiadomić Komisję Europejską oraz państwo, w którym ustanowiony jest nadawca, o zamiarze odmowy wpisu do rejestru lub wykreślenia z rejestru programu, lub zastosowania innego przewidzianego prawem niezbędnego, niedyskryminacyjnego i proporcjonalnego środka. Do zawiadomienia dołącza się uzasadnienie.

3. Oceniając, czy program, o którym mowa w ust. 1, jest w całości lub w przeważającej części kierowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Krajowa Rada może się odwołać do takich kryteriów, jak źródło dochodów z reklam telewizyjnych lub abonamentu, główny język danej usługi lub obecność audycji lub przekazów handlowych skierowanych bezpośrednio do widzów w państwie członkowskim, w którym są one odbierane.

4. Przewodniczący Krajowej Rady może wydać decyzję o odmowie wpisu do rejestru lub wykreśleniu z rejestru programu, o którym mowa w ust. 1 i 2, lub innym środku, wyłącznie jeżeli Komisja Europejska, w drodze decyzji, nie stwierdzi, w terminie trzech miesięcy od zawiadomienia, o którym mowa w ust. 2, że byłoby to sprzeczne z prawem Unii Europejskiej.

5. Przewodniczący Krajowej Rady dokonuje wystąpienia, o którym mowa w ust. 1, oraz zawiadomienia, o którym mowa w ust. 2, na podstawie uchwały Krajowej Rady.

Art. 47. (uchylony)

Rozdział 6a

Audiowizualne usługi medialne na żądanie

Art. 47a. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie kształtuje katalog audycji samodzielnie i ponosi odpowiedzialność za jego treść, co nie narusza przepisów dotyczących odpowiedzialności innych osób za treść poszczególnych audycji, reklam lub innych przekazów.

Art. 47b. Nałożenie na podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie obowiązku lub zakazu publicznego udostępniania określonej audycji lub przekazu może nastąpić wyłącznie na podstawie ustawy.

Art. 47c. 1. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie jest obowiązany do zapewnienia użytkownikom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do informacji umożliwiających identyfikację usługi i podmiotu dostarczającego audiowizualną usługę medialną na żądanie, a w szczególności do informacji o:

- 1) nazwie audiowizualnej usługi medialnej na żądanie;
- 2) nazwisku, nazwie lub firmie podmiotu dostarczającego tę usługę;
- 3) adresie jego siedziby;
- 4) danych kontaktowych, w tym adresie korespondencyjnym, adresie poczty elektronicznej oraz witryny internetowej.

2. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie jest obowiązany do wskazania Krajowej Rady jako organu właściwego w sprawach audiowizualnych usług medialnych na żądanie.

3. Krajowa Rada może określić, w drodze rozporządzenia, sposób prezentowania przez podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie informacji umożliwiających identyfikację usługi i podmiotu dostarczającego tę usługę, uwzględniając integralność przekazów, sposób publicznego udostępniania usługi i oddziaływanie na interesy użytkowników oraz dążąc do nieobciążania dostawców nadmiernymi utrudnieniami i kosztami w związku z zapewnianiem informacji.

Art. 47d. Lokowanie produktu w audycjach i sponsorowanie audycji udostępnianych w ramach audiowizualnej usługi medialnej na żądanie nie może naruszać samodzielności i niezależności redakcyjnej podmiotu dostarczającego audiowizualną usługę medialną na żądanie, w szczególności poprzez wpływ na treść lub miejsce audycji w katalogu, oraz nie zwalnia tego podmiotu od odpowiedzialności za treść audycji.

Art. 47e. 1. Zabronione jest publiczne udostępnianie audiowizualnej usługi medialnej na żądanie, w ramach której są dostępne w katalogu audycje lub inne przekazy, o których mowa w art. 18 ust. 4, bez stosowania zabezpieczeń technicznych lub innych odpowiednich środków, mających na celu ochronę małoletnich przed ich odbiorem.

2. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie, uwzględniając stopień szkodliwości audycji lub innego przekazu dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych, jest obowiązany do odpowiedniego kwalifikowania i oznaczania audycji i innych przekazów w taki sposób, aby użytkownik mógł z łatwością zapoznać się z oznaczeniem zarówno w chwili wyboru audycji, jak i w trakcie jej trwania.

3. Krajowa Rada w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki, jakim odpowiadać muszą zabezpieczenia techniczne lub inne odpowiednie środki, mające na celu ochronę małoletnich przed odbiorem audycji lub innych przekazów, o których mowa w art. 18 ust. 4, kierując się potrzebą zapewnienia skutecznej ochrony małoletnich przed szkodliwymi dla nich treściami, uwzględniając możliwości techniczne i stopień szkodliwości audycji lub innych przekazów dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych oraz specyfikę audiowizualnych usług medialnych na żądanie.

4. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, cechy oraz szczegółowe warunki kwalifikowania i oznaczania audycji i innych przekazów oraz wzory odpowiednich symboli graficznych, uwzględniając stopień szkodliwości audycji dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych oraz specyfikę audiowizualnych usług medialnych na żądanie.

Art. 47f. 1. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do promowania audycji europejskich, w tym wytworzonych pierwotnie w języku polskim, w szczególności przez:

- 1) odpowiednie oznaczanie pochodzenia dostępnych w katalogu audycji i udostępnianie możliwości wyszukiwania audycji europejskich, w tym wytworzonych pierwotnie w języku polskim, lub
- 2) umieszczanie informacji i materiałów promujących audycje europejskie, w tym wytworzonych pierwotnie w języku polskim.

2. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do przeznaczania co najmniej 20% zawartości katalogu na audycje europejskie, w tym wytworzonych pierwotnie w języku polskim, oraz odpowiedniego wyeksponowania tych audycji w katalogu.

3. Podstawą do obliczania procentowego udziału, o którym mowa w ust. 2, jest suma iloczynów czasu trwania i czasu udostępniania audycji w katalogu w danym kwartale kalendarzowym.

4. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do katalogów, w których publicznie są udostępniane wyłącznie audycje audiowizualne niebędące audycjami europejskimi.

Art. 47g. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie dążą do stopniowego zapewniania dostępności dostarczanych audycji dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu, poprzez wprowadzanie odpowiednich udogodnień dla osób niepełnosprawnych.

Art. 47h. Audycje dostarczane w ramach audiowizualnych usług medialnych na żądanie nie mogą zawierać treści nawołujących do nienawiści lub dyskryminujących ze względu na rasę, niepełnosprawność, płeć, wyznanie lub narodowość.

Art. 47i. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do przechowywania kopii audycji udostępnianych publicznie przez okres nie krótszy niż 28 dni od dnia ich usunięcia z katalogu oraz do przedstawienia ich Przewodniczącemu Krajowej Rady po otrzymaniu żądania, o którym mowa w art. 10 ust. 2.

Art. 47j. 1. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do corocznego składania do Krajowej Rady sprawozdania z wykonania obowiązków, o których mowa w art. 47e i art. 47f.

2. Sprawozdanie zawiera:

- 1) dane podmiotu w zakresie określonym w art. 47c ust. 1 wraz z podaniem sposobu publicznego udostępniania audiowizualnej usługi medialnej na żądanie;
- 2) opis rodzajów zabezpieczeń technicznych lub innych odpowiednich środków, mających na celu ochronę małoletnich przed ich odbiorem, które stosuje dany podmiot;
- 3) opis sposobów promocji audycji europejskich, w tym wytworzonych pierwotnie w języku polskim, stosowanych przez dany podmiot, w tym udział tych audycji w katalogu w ujęciu ilościowym i czasowym.

3. Sprawozdanie składa się w terminie do dnia 31 marca za rok poprzedni.

Art. 47k. Do audiowizualnych usług medialnych na żądanie stosuje się przepisy art. 16 ust. 1, art. 16b ust. 1–3a, art. 16c, art. 17 ust. 1–2, 4, 5, 6a i 7, art. 17a ust. 1–3, 5 i 6 oraz przepisy wydane na podstawie art. 16b ust. 3b, art. 17 ust. 8 z wyłączeniem przepisów dotyczących ewidencji sponsorowanych audycji lub innych przekazów, a także przepisy wydane na podstawie art. 17a ust. 9 w zakresie szczegółowych warunków oznaczania przez nadawcę audycji, w których zastosowano lokowanie produktu, znakiem graficznym.

Rozdział 7

(uchylony)

Rozdział 8

Odpowiedzialność prawna

Art. 52. 1. Kto rozpowszechnia program radiowy lub telewizyjny bez koncesji

– podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

2. Kto rozprowadza program radiowy lub telewizyjny bez wpisu do rejestru

– podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Art. 53. 1. Jeżeli nadawca narusza obowiązek wynikający z przepisów art. 14a ust. 1 i 2, art. 15 ust. 1, 2 i 3, art. 15a ust. 1, art. 16 ust. 1–6, art. 16a, art. 16b ust. 1–3, art. 16c, art. 17 ust. 1–7, art. 17a ust. 1–7, art. 18 ust. 1–5b, art. 18a ust. 1, art. 20 ust. 1, art. 20b ust. 1 i 6, art. 20c ust. 1–5, art. 43 ust. 2, art. 43a ust. 1 lub z przepisów wydanych na podstawie art. 14a ust. 3, art. 15 ust. 4, art. 15a ust. 2 i 3, art. 16 ust. 7, art. 16b ust. 3b, art. 17 ust. 8, art. 17a ust. 9, art. 18 ust. 6 i art. 18a ust. 2 lub nie zastosował się do wezwania, o którym mowa w art. 43a ust. 2, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną w wysokości do 50% rocznej opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością przeznaczoną do nadawania programu, a w przypadku gdy nadawca nie uiszcza opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością, karę pieniężną w wysokości do 10% przychodu nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, uwzględniając zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność nadawcy oraz jego możliwości finansowe.

2. Przewodniczący Krajowej Rady może nałożyć karę, o której mowa w ust. 1, także w decyzji wydanej na podstawie art. 10 ust. 4.

3. Kara pieniężna jest płatna z dochodu po opodatkowaniu lub z innej formy nadwyżki przychodów nad wydatkami, zmniejszonej o podatki.

4. Kary pieniężnej nie można nałożyć, jeżeli od naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 1, upłynął jeden rok.

Art. 53a. 1. Jeżeli dostawca usługi medialnej rozpowszechnia program telewizyjny w systemie teleinformatycznym bez wpisu do rejestru, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na dostawcę karę pieniężną w wysokości do 10% przychodu dostawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Przepisy art. 53 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

2. W pierwszym roku prowadzonej działalności kara, o której mowa w ust. 1, nie może przekraczać wysokości dziesięciokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw w kwartale poprzedzającym wydanie decyzji nakładającej karę, włącznie z wypłatami z zysku, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Art. 53b. 1. Jeżeli operator rozprowadzający program narusza obowiązek, o którym mowa w art. 43 ust. 1 lub art. 43a ust. 3, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą karę pieniężną w wysokości do 10% przychodu tego operatora, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, uwzględniając zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność operatora oraz jego możliwości finansowe.

2. W przypadku gdy okres działania operatora, o którym mowa w ust. 1, jest krótszy niż rok kalendarzowy, za podstawę wymiaru kary przyjmuje się kwotę 500 tys. zł.

3. Przewodniczący Krajowej Rady może żądać od operatora, o którym mowa w ust. 1, udzielenia wyjaśnień, przedstawienia dokumentów, w szczególności rocznego sprawozdania finansowego za poprzedni rok podatkowy, w zakresie wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 43 ust. 1 lub art. 43a ust. 3.

Art. 53c. 1. Jeżeli podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie narusza przepisy art. 16 ust. 1, art. 16b ust. 1–3a, art. 16c, art. 17 ust. 1–2, 4, 5, 6a i 7, art. 17a ust. 1–3, 5 i 6, art. 47a, art. 47b, art. 47c ust. 1 i 2, art. 47d, art. 47e ust. 1 i 2, art. 47f, art. 47h i art. 47i lub przepisy wydane na podstawie art. 16b ust. 3b, art. 17 ust. 8 z wyłączeniem przepisów dotyczących ewidencji sponsorowanych audycji lub innych przekazów, art. 17a ust. 9 w zakresie szczególnych warunków oznaczania przez nadawcę audycji, w których zastosowano lokowanie produktu, znakiem graficznym, a także przepisy wydane na podstawie art. 47c ust. 3 i art. 47e ust. 3 i 4 i w ciągu 14 dni od dnia doręczenia mu wezwania, o którym mowa w art. 10 ust. 3, nie zaniechał działań naruszających te przepisy, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na niego karę pieniężną w wysokości do dwudziestokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, włącznie z wypłatami z zysku, w kwartale poprzedzającym wydanie decyzji nakładającej karę, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

2. Określając wysokość nałożonej kary, Przewodniczący Krajowej Rady uwzględnia zakres i stopień szkodliwości naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu dostarczającego audiowizualną usługę medialną na żądanie.

3. Kara może być ponownie nałożona po upływie 30 dni od upływu terminu na zapłatę poprzedniej kary w przypadku nieusunięcia naruszeń przez podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie.

4. Decyzja nakładająca karę nie może być wydana, jeżeli od naruszenia obowiązków, o których mowa w ust. 1, upłynęły dwa lata.

Art. 53d. 1. Za niezłożenie sprawozdania w terminie przewidzianym w art. 47j ust. 3 Przewodniczący Krajowej Rady może, po bezskutecznym wystosowaniu żądania, o którym mowa w art. 10 ust. 2, do złożenia sprawozdania w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania, wydać decyzję nakładającą na osobę kierującą działalnością podmiotu dostarczającego audiowizualne usługi medialne na żądanie karę pieniężną w wysokości nieprzekraczającej 1000 zł.

2. Kara może być powtarzana po upływie 30 dni od upływu terminu na zapłatę poprzedniej kary w przypadku dalszego uchylania się od obowiązku złożenia sprawozdania przez podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie.

3. Decyzja nakładająca karę nie może być wydana, jeżeli od terminu określonego w art. 47j ust. 3 upłynął rok.

Art. 54. 1. Jeżeli osoba kierująca działalnością dostawcy usługi medialnej nie wykonuje decyzji wydanych na podstawie art. 10 ust. 4, Przewodniczący Krajowej Rady może wydać decyzję nakładającą na nią karę pieniężną, nieprzekraczającą jednak jej sześciomiesięcznego wynagrodzenia.

2. Tej samej karze może podlegać osoba kierująca działalnością dostawcy usługi medialnej za nieudzielenie lub udzielenie nierzetelnych informacji na żądanie Przewodniczącego Krajowej Rady, przewidziane przepisem art. 10 ust. 2.

2a. Jeżeli jednostka publicznej radiofonii i telewizji nie stosuje się do zaleceń lub działań naprawczych w zakresie realizacji misji publicznej, o których mowa w art. 31b ust. 3, Przewodniczący Krajowej Rady może wydać decyzję nakładającą na osobę kierującą działalnością jednostki publicznej radiofonii i telewizji karę pieniężną nieprzekraczającą wysokości dziesięciokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, włącznie z wypłatami z zysku, w kwartale poprzedzającym wydanie decyzji nakładającej karę, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

3. Decyzja nakładająca karę nie może być wydana, jeżeli od daty wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, upłynęły dwa lata.

Art. 55. Kary, o których mowa w art. 53–54, podlegają wpłacie do budżetu państwa.

Art. 56. 1. Od decyzji Przewodniczącego Krajowej Rady wydanych na podstawie art. 10 ust. 4 oraz art. 53–54 służy odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – sądu gospodarczego.

2. W postępowaniu w sprawach odwołań od decyzji, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące spraw z zakresu przeciwdziałania praktykom monopolistycznym.

3. W razie złożenia odwołania od decyzji Przewodniczącego Krajowej Rady do sądu, stronie nie przysługują środki prawne wzruszenia decyzji przewidziane w Kodeksie postępowania administracyjnego, w szczególności dotyczące wznowienia postępowania, uchylenia, zmiany oraz stwierdzenia nieważności decyzji.

Rozdział 9

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 57–62. (pominięte)

Art. 63. 1. Znosi się Komitet do Spraw Radia i Telewizji „Polskie Radio i Telewizja”, zwany dalej „Komitetem”. Przewodniczący Komitetu kieruje działalnością państwowej jednostki organizacyjnej „Polskie Radio i Telewizja” do czasu zarejestrowania spółek, o których mowa w art. 26 ust. 2 i 3.

2. Przewidziane w ustawach szczególnych zadania Komitetu oraz Przewodniczącego Komitetu w zakresie tworzenia i rozpowszechniania programów radiowych i telewizyjnych przechodzą na jednostki publicznej radiofonii i telewizji, odpowiednio do zakresu ich zadań ustawowych i statutowych.

3. Przewidziane w ustawach szczególnych zadania Komitetu oraz Przewodniczącego Komitetu w zakresie administracji państwowej przechodzą do właściwości Krajowej Rady.

4. Funkcje organu założycielskiego w stosunku do przedsiębiorstw państwowych oraz uprawnienia nadzorcze w stosunku do jednostek badawczo-rozwojowych podległych Komitetowi przejmuje Przewodniczący Krajowej Rady.

5. Zezwolenia na używanie urządzeń telekomunikacyjnych przeznaczonych do nadawania programów radiowych i telewizyjnych wygasają z dniem rozpoczęcia działalności na tym samym terenie przez nadawcę, któremu przyznano w koncesji częstotliwość wykorzystywaną dotychczas do nadawania programu, lecz nie później niż po upływie roku od dnia wejścia ustawy w życie.

6. Przepis ust. 5 nie dotyczy uprawnień wydanych na podstawie ustawy, o której mowa w art. 59¹⁹⁾.

7. Do nadawców posiadających zezwolenie, o którym mowa w ust. 5, i do nadawców posiadających zezwolenia wydane w związku z ustawą, o której mowa w art. 59¹⁹⁾, przepisu art. 52 nie stosuje się.

8. Podmioty rozprowadzające programy w sieciach kablowych dostosują swoją działalność do wymogów określonych w rozdziale 6 w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia ustawy w życie.

Art. 64. 1. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa zawiąże:

- 1) spółkę, o której mowa w art. 26 ust. 2, z siedzibą w Warszawie i oddziałami terenowymi w Bydgoszczy, Gdańsku, Katowicach, Krakowie, Lublinie, Łodzi, Poznaniu, Rzeszowie, Szczecinie, Warszawie i we Wrocławiu;
- 2) spółkę, o której mowa w art. 26 ust. 3 pkt 1, z siedzibą w Warszawie oraz spółki, o których mowa w art. 26 ust. 3 pkt 2, z siedzibami w Białymstoku, Bydgoszczy, Gdańsku, Katowicach, Kielcach, Krakowie, Koszalinie, Lublinie, Łodzi, Opolu, Olsztynie, Poznaniu, Rzeszowie, Szczecinie, Warszawie, we Wrocławiu i w Zielonej Górze.

2. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa może zawiązać spółki radiofonii regionalnej z siedzibami w innych miejscowościach niż wymienione w ust. 1 pkt 2.

3. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa uzgodni treść statutów spółek, o których mowa w ust. 1 i 2, z Krajową Radą. Statut spółki, o której mowa w art. 26 ust. 2, może przewidywać oddziały terenowe w innych miejscowościach niż wymienione w ust. 1 pkt 1.

4. Pierwsze zarządy spółek, o których mowa w ust. 1 i 2, powoła Krajowa Rada.

¹⁹⁾ Artykuł 59 zawiera zmiany do ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 65. 1. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa wniesie do spółek, o których mowa w art. 64 ust. 1, mienie pozostałe po likwidacji państwowej jednostki organizacyjnej „Polskie Radio i Telewizja”, zwanej dalej „PRTV”.

2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, w terminie 1 miesiąca od dnia wejścia ustawy w życie, szczegółowy tryb inwentaryzacji mienia wymienionego w ust. 1, zasadę podziału i przekazywania tego mienia oraz tryb rozpoznawania spraw spornych.

3. Czynności podejmowane w wykonaniu art. 64 ust. 1 i 2 są wolne od opłat sądowych i skarbowych; do opłat za czynności notarialne związane z zawiązaniem tych spółek stosuje się odpowiednio przepisy o przekształcaniu przedsiębiorstwa państwowego w spółkę.

Art. 66. 1. Grunty stanowiące własność Skarbu Państwa, będące w dniu wejścia w życie ustawy w zarządzie PRTV, z dniem zarejestrowania spółek stają się z mocy prawa przedmiotem użytkowania wieczystego tych spółek. Do użytkowania wieczystego nie stosuje się przepisów *art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. z 1991 r. poz. 127, 446 i 464)*²⁰⁾ w części dotyczącej pierwszej opłaty.

2. Budynki i inne urządzenia oraz lokale znajdujące się na gruntach stanowiących własność Skarbu Państwa, będących w dniu wejścia w życie ustawy w zarządzie PRTV, z dniem zarejestrowania spółek stają się z mocy prawa własnością tych spółek. Nabycie własności następuje nieodpłatnie.

3. Nabycie prawa użytkowania wieczystego gruntów, o których mowa w ust. 1, oraz własności budynków, innych urządzeń i lokali, o których mowa w ust. 2, stwierdza się decyzją wojewody. W decyzji tej określa się również warunki użytkowania wieczystego, z zachowaniem zasad określonych w art. 236 Kodeksu cywilnego.

Art. 67. 1. Pracownicy PRTV stają się z mocy prawa pracownikami właściwej spółki, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Stosunek pracy pracowników zatrudnionych na stanowiskach kierowniczych, określonych przez Krajową Radę, ustaje z mocy prawa z dniem wpisania spółki do rejestru handlowego. Ustanie stosunku pracy jest równoznaczne w skutkach prawnych z rozwiązaniem stosunku pracy wskutek wypowiedzenia umowy o pracę przez zakład pracy. Zatrudnienie tych pracowników w spółce może nastąpić na warunkach uzgodnionych przez strony.

3. Za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy, powstałe przed wpisaniem spółki do rejestru handlowego, odpowiada spółka.

Art. 68. 1. Na spółki przechodzą z mocy ustawy uprawnienia i obowiązki Komitetu i PRTV wynikające z decyzji administracyjnych.

2. (pominięty)

3. (pominięty)

4. (pominięty)

Art. 69. (pominięty)

Art. 70. 1. Traci moc ustawa z dnia 2 grudnia 1960 r. o Komitecie do Spraw Radia i Telewizji „Polskie Radio i Telewizja” (Dz. U. poz. 307 oraz z 1984 r. poz. 275).

2. (pominięty)

Art. 71. Ustawa wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia²¹⁾, z wyjątkiem przepisu art. 52, który wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1993 r.

²⁰⁾ Obecnie ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 65, 284 i 471).

²¹⁾ Ustawa została ogłoszona w dniu 29 stycznia 1993 r.